

Foredrag af Bruno Gröning, Springe, 6. oktober 1958

"Nu et spørgsmål, mine kære venner: Er De også med?"

Henvisning:

Dette er en originaltro skriftlig overførsel af det stenografisk optagne foredrag af Bruno Gröning, som han optog på lydbånd den 6. oktober 1958 i Springe.

Der er bevidst givet afkald på sproglige eller grammatiske korrekturer i teksten, for at tilgodese kildens autencitet.

De små tal, der står foran de enkelte afsnit, henviser til de tilsvarende steder i cd-foredraget, for at gøre det nemmere at finde de ønskede steder.

Også andre af Bruno Gröning holdte foredrag med hans originalstemme, kan fås som cd, og kan bestilles under følgende Internetadresse: www.bruno-groening-stiftung.org

Foredrag af Bruno Gröning, Springe, 6. oktober 1958

"Nu et spørgsmål, mine kære venner: Er De også med?"

Første. cd

1

Bruno Gröning: 6. oktober

Lied: "So nimm denn meine Hände

So nimm denn meine Hände
und führe mich
bis an mein selig Ende
und ewiglich

Ich mag allein nich gehen,
nicht einen Schritt,
wo du wirst geh'n und stehen,
da nimm mich mit.

In Dein Erbarmen hülle
mein schwaches Herz
und mach es gänzlich stille
in Freud und Schmerz.

Lass ruh'n zu Deinen Füßen
Dein armes Kind.
Es wird die Augen schließen
und glauben blind.

Wenn ich auch gleich nichts fühle
Von Deiner Macht,
Du führst mich doch zum Ziele,
auch durch die Nacht.

So nimm denn meine Hände
und führe mich
bis an mein selig Ende
und ewiglich.

Sang: Så tag mig da ved hånden

Så tag mig da ved hånden,
og led du mig,
til jeg opgiver ånden
og dør i dig!

Jeg kan ej vandre ene,
ej noget sted,
det båder mig alene,
når du går med!

Indhyl mit svage hjerte
i nådens flig,
i glæde som i smerte
drag det til dig;

lad til dit hjerte ile
dit barn i hast,
og giv mig der at hvile
i troen fast!

Om tit jeg ej fornemmer
dig i din nådepragt;
så ved jeg dog du fremmer
din nådespagt;

så tag mig da ved hånden,
og led du mig,
til jeg opgiver ånden
og dør i dig.

Julie Hausmann 1862. Emil Clausen 1876.

Lied: "Heilig, heilig, heilig" (Tysk Messe, Franz Schubert)

Heilig, heilig, heilig,
heilig ist der Herr.
Heilig, heilig, heilig,
heilig ist nur er.

Er, der nie begonnen,
er, der immer war,
ewig ist und waltet,
sein wird immerdar.

Heilig, heilig, heilig,
heilig ist der Herr.
Heilig, heilig, heilig,
heilig ist nur er.

Allmacht, Wunder, Liebe,
alles ringsumher.
Heilig, heilig, heilig,
heilig ist der Herr

Sang: "Hellig, hellig, hellig"

Hellig, hellig, hellig,
Herre Gud almægtig!

Årle lad ved morgen
vor lovsang hæve sig!

Hellig, hellig, hellig,
nåde fuld og mægtig,

Gud i det høje! Ære være dig!
Se omkring din trone

knæler alle helgen med lov og jubel ned!

Hør, Serafers lovsang
har den samme tone:

Gud, du er Gud i tid og evighed

Hellig, hellig, hellig!
Lyset er dit rige,

Syndigt øje blændes
af al din herlighed;

Ene du er hellig,
ingen er din lige,

ingen som du
i magt og herlighed.

Hellig, hellig, hellig!
Herre Gud almægtig!

Hav og jord og himmel
i pris forene sig!

Hellig, hellig, hellig,
nåde fuld og mægtig,

Gud i det høje!
Ære være dig!

Reginald Heger 1827. Chr. Ludwigs 1911.

2

Hermann Kastorf: I dag er det den 6. oktober 1958. Mine kære venner, jeg glæder mig ganske særligt over, at De igen i dag er mødt så talrigt op her. Havde vi dog bare haft Hameln foreningens medlemmer her i Springe, og bagefter tænkte jeg: Det er ikke rigtigt, at mange fra foreningen i Hameln ikke har kunnet høre Bruno Gröning. Og så fik vi den gang ideen, og har sagt: To dage for foreningen i Hameln. Og, mine kære venner, jeg er så taknemmelig for, at De er mødt så talrigt op. Det er tegn på, at De alle er loyale mod Bruno Gröning.

Ser De, mine kære venner, jeg har altid vidst det. Netop foreningen i Hameln lå mig særligt på sinde. Jeg beder Dem, mine kære venner, opfat det ikke forkert! Jeg kan ikke sige det tit nok, og jeg har allerede sagt det én gang på skolen i Hameln: Jeg vil altid anstrenge mig for, så vidt det, så vidt jeg er i stand til det, at bringe Dem Bruno Gröning nærmere. Og, min kære venner, De aner ikke, hvor taknemmelig en opgave det er for mig. Ser De, om fredagen huset fuldt af mennesker, om lørdagen huset fuldt af mennesker, om søndagen huset fuldt af mennesker, og igen i dag. Mine kære venner, findes der i det hele taget noget bedre?

Ser De, vores ven Bruno Gröning er her i dag for sidste gang, det vil sige foreløbig. I dag er den sidste dag, så kører han af sted igen, fordi han igen bliver kaldt et andet sted hen. Umiddelbart efter går De hjem, og, mine kære venner, i morgen er mit hus tomt. Og jeg må sige, vi vil beklage det. Men, mine kære venner, vort hus er jo alligevel ikke tomt. Jeg ved, at Bruno Gröning altid er hos os. Jeg er af den overbevisning, mine kære venner, og jeg kan slet ikke give denne overbevisning udtryk nok, bringe den til udtryk, for jeg ved, at Bruno Gröning er min stadige ledsager, og, mine kære venner, sådan måtte, og sådan burde det være hos alle. Vi ved jo alle, at Bruno Gröning altid gerne kommer her i det nordlige område, og vi var

jo også alle altid taknemmelige, for så vidt taknemmelige for, at vi gang på gang må komme her i store mængder, og gerne har hørt ham. Mine kære venner, det burde være meget mere sådan. Men jeg er overbevist om, mine kære venner, at det er, måske foreløbig var godt, at der endnu ikke var så mange, for den kerne, vi har dannet, skal være god. Og, mine kære venner, det var også Bruno Grönings store opgave: Kernen, fundamentet for hans værk, må være god. For hvis fundamentet som sådan ikke er godt for hans værk, mine kære venner, ville det være, som hvis vi havde bygget på sand, og sådan bør det ikke være. Det vil vi sørge for, og ved dette fundament for den nye forening, vil vi være Bruno Gröning behjælpelig med, at den rigtige blanding kommer frem, at den rigtige hårdhed kommer frem, at vi finder fundamentet, mine kære venner, som ikke kan fejles væk igen.

De vil jo også i Deres forening have oplevet, at Gröning-forbundet som sådan, ved den sidste medlemsfor ... at Gröning-forbundet blev opløst ved den ekstraordinære medlemsforsamling, det vil sige, det består endnu til 31. december.

Mine kære venner, men nu har vi også på samme tid den nye forening, og jeg vil bede Dem alle om, så snart De på en eller anden måde kan det, at De vil bevise Deres troskab mod den nye forening. Mine kære venner, så vil jeg gerne bede Dem alle om, men også uden nogen som helst knurren, at gå ind for sagen. Ellers ville De ikke være overbevist om Bruno Gröning. Og, mine kære venner, han er kommet så ofte, og har så ofte stået ved vores side, og han har gang på gang bragt os det smukke og gode, mine kære venner, og han vil fortsat gøre det. Og ser De, vi har nu pligt til ærligt at stå ved vor kære ven Bruno Grönings side, i al sandhed, i al fasthed. Og så tror jeg, mine kære venner, at vi kan yde Bruno Gröning en helt sikker hjælp i hans værk.

Jeg har allerede sagt, at han er der for sidste gang i dag. Igen venter mange mennesker på ham. Og ser De, mine kære venner, derfor er jeg heller ikke ked af, at han kører bort, for jeg ved, at han i disse dage, hvor han har været her, jo har givet os alt, hvad der på nogen måde var ham muligt. Og, mine kære venner, vi vil derfor være taknemmelige for det, og til alle tider og trofast holde os til Bruno Gröning. Og så ved jeg, at vi vil vise en helt anden respekt for hinanden, og bliver en tæt forbunden forening og en tæt forbunden familie. Og når vi er kommet så vidt, at vi har nået dette, mine kære venner, så er jeg glad, for så ved jeg, at også jeg har bidraget en ganske bestemt del til det, om så nok så lille, for De ved jo alle, hvor vanskeligt det var for Bruno Gröning, da han hørte, at han nu ikke mere kunne komme til Dem på skolen¹. Men også det vil en skønne dag blive ændret, og jeg, vi vil derfor gøre en indsats for, og også vejen igen vil blive frilagt for Hameln, så han igen kan komme hos Dem i Hameln.

---

¹ For fredag den 22. november 1957, havde den lokale Gröning-forening i Hameln lejet Hermannskolens tegnesal, hvor Bruno Gröning havde skullet holde et trosforedrag. Tirsdag den 19.11. 1957 fik Fritz Kunze, lederen af foreningen i Hameln, et af kommunaldirektøren underskrevet forskriftsmæssigt dekret, hvori gennemførelsen af det planlagte arrangement i Hermannsskolen, eller lige meget hvor i byen Hameln, blev forbudt. Begrundelse: Afholdelsen af et foredrag med Bruno Gröning, var lig med udøvelsen af helbredende virksomhed uden godkendelse, hvad der var en overtrædelse af Heilpraktikerloven af 17.2. 1939.

Mine kære venner, jeg vil nu ikke gerne kede Dem. Jeg har endnu en ven her, og han ville også gerne sige Dem et par ord, og det er vores ven Zieger fra Berlin. Vi havde i det hele taget så megen glæde i disse dage. Vi havde besøg fra Berlin, vi havde besøg fra Nordenham, ja selv af en familie fra den anden side af dammen, en kvinde fra Buenos Aires. Mine kære venner, det var så dejligt for os, at vi sagde til os selv: Er der i det hele taget noget bedre, end at fortælle disse mennesker, hvem Bruno Gröning er?

Hvem er Bruno Gröning? Og ser De, mine kære venner, jeg er af den overbevisning, at disse mennesker er vendt tilfredse hjem. De vil tænke over det, og en skønne dag vil de dukke op igen i vores forening. Og så vil de være Vorherre taknemmelige for, at de også i Bruno Gröning ser en stor ven og vejviser.

Jeg vil nu gerne bede min kære ven Erhard Zieger om at sige os nogle ord, og jeg tror, at han har noget på hjerte, som han ikke mere ønsker at tage med til Berlin, min kære ven Erhard, nogle ord til foreningen!

(*sagte afsides*): Bliv siddende!

3

Joachim Erhard Zieger: Kære ven Hermann, jeg takker dig for dine oprigtige, kærlige ord.

Kære venner, hvad er Bruno Gröning for os, og hvad er vi for ham? Det er svært for mig, så meget som at sige et ord efter denne vidunderligt hellige og velsignede musik, som vi netop fik lov til at høre. Og dog har jeg det oprigtige ønske at sige Dem nogle ord.

Hvad er Bruno Gröning for os? Et sludrechatol, en kvaksalver, en pralhans – siger det Dem ikke noget? En agitator for masserne, en forfører – er der ellers mere? Har en eller anden nogen gamle aviser? Ellers kør De til Plochingen, og se engang på den bunke, der ligger stablet en meter op med dette skidt og møg. Jeg mangler ord for det.

Men jeg vil sige Dem, hvad Bruno Gröning er for os. Og selv med fare for, at jeg vil kede nogle, vil jeg gerne bringe Dem mit lille eksempel. Jeg nævner altid mit eksempel først. Jeg kunne give mange eksempler. Jeg vil gøre det kort.

Jeg har forsøgt dette og hint, har slugt enhver pille, taget ethvert middel og dit og dat, som mange af Dem også har gjort. Intet nyt, det hjalp ikke. X læger, x homøopater har jeg forsøgt – resultat lig nul! Men det lod sig ikke mere operere hos mig, Organet lader sig nemlig ikke operere. Og en dag opdagede jeg imellem Berlinersmudsbladenes hav et fornuftigt blad, som det forekom mig: "Das Neue Blatt". Dr. Horst Mann gav en rapport om Bruno Gröning. Det læste jeg igennem, en smule skeptisk, men alligevel. Der syntes at være det rigtige. Følelsen, den indre stemme, sagde: De ting må du undersøge, og det straks.

Jeg ringede Plochingen op, kontoret, og fik at vide, at jeg kunne høre ham her i Springe. Og jeg kørte her til Springe. Det var lidt over et år siden, den 5.7. 1957, Deisterpforte. Et foredrag, fire til fem timer, for 400 mennesker. Og i det første sekund af dette foredrag, i første sekund, fyldtes jeg af en guddommelig ro, som jeg ikke havde følt i mange år. Ja, kære venner, indbildning, suggestion, hypnose?

I dette foredrags pause blev han bestormet, vores stakkels ven, også igen i pausen, i de fem minutter, hvor han gerne ville trække lidt frisk luft og have ro. Naturligvis også af mig. Dumhed, og dog førelse. Jeg spurgte: Hvordan er det så med en forening i Berlin? "Kære ven, kom der og der i morgen tidlig. Klokkeren 8.00 kan vi tale om det, ikke nu".

Jeg kom, og vi var sammen i flere timer. Vi talte om meget, jeg hørte meget. Og vi aftalte at mødes igen om tre dage i Slesvig-Holsten, i en lille landsby i nærheden af Slesvig. Også der kørte jeg hen, men først tilbage til Berlin og hentede min mor. Forhåbentlig bliver jeg ikke for udførlig, når jeg nu giver Dem et lille eksempel: Da jeg tog af sted fra Springe til Berlin, sagde han til mig: "Men kør nu ikke for hurtigt med Deres lille goggomobil, ikke mere end 70, 80, pas på! Og se ikke hele tiden på Deres ur, De har jo tid nok!"

Da jeg kørte fra Berlin mod Slesvig-Holsten, hørte jeg ikke mere dette råd i mig, havde ikke husket på det, men kørte for hurtigt, over 100. Der var meget varmt, og stemplet brændte fast, hvad der jo kan ske. Jeg havde altså ikke hørt efter, og havde nu skaden. Jeg måtte vente omkring 1½ time på at lade det afkøle, og kunne så langsomt køre videre. Og da jeg kom til Slesvig-Holsten, til Fahrdorf ved Slesvig, da stod der nogen i døren og ventede på mig, selv om der ikke var aftalt nogen bestemt tid. Og da jeg sagde til ham, at der var sket det og det: "Ja, kære ven, hvorfor hører De så ikke på mig? Jeg har jo sagt, at De ikke skal køre så hurtigt".

Og så hørte jeg det andet foredrag, dér i den lille afkrog ved Slesvig. Så modtog jeg strømmen. Hvorfor modtog jeg den? Hvorfor havde jeg pludselig disse varme og kolde bølger, der rislede gennem min krop? Hvorfor følte jeg mig pludselig så godt tilpas? Hvorfor følte jeg pludselig, at der i dette organ, der tidligere var behæftet med sygdom, var noget der angreb, noget der arbejdede, nemlig det gode, der fjernede det onde? Hvorfor alt dette? Suggestion, hypnose, indbildning? De ved det selv, kære venner. Jeg åbnede mit hjerte og min sjæl, og modtog den guddommelige sandhed gennem vores ven. Og det bevirkede, at det guddommelige kunne flytte ind i mig, ikke andet.

Og endnu et lille eksempel til sidst. Gennem dette organ, hvori noget nu arbejdede – reguleringen, omstillingen – havde jeg ønsket, og min mor gik det noget lignende, i det mindste at kunne sutte på et bolsje, så hun kunne få en god smag i munden. Vi havde det store ønske, om det så blot var et lille stykke chokolade eller et eller andet. Og efter at foredraget var slut, gik vi til det lille hus, hvor vores ven Bruno boede den dag. Og hvem stod eller hvem sad i sin bil foran husets dør, og tilbød os en klase

vindruer? Vores ven Bruno Gröning.: "Åh, har De ikke lyst til at smage en klase vindruer?" Min mor og jeg så blot på hinanden, og sagde slet ikke noget.

Og den næste aften oplevede jeg så det tredje foredrag i Rendsburg. Da var der ikke flere reguleringer i mig, da var alt væk, og det blev også væk.

Hvad er Bruno Gröning for os? Kære Venner, De ved det alle. Vi kan ikke tit nok gøre os klart, hvad han er for os. Han er ikke andet end formidleren af den guddommelige sandhed, der gerne skulle fylde os alle, og gennem hvilken vi alle gerne skulle erfare helbredelsen. Og hvad er vi for ham? Mange gange små tosehoveder, der plaprer løs, og derved bringer vor store ven i fare: Han har lagt hånden på mig. Han har helbredt, helbredt. Vrøvl!

Lad os dog bevidne sandheden! Lad os dog være bekendere af sandheden, bekendere af det guddommelige ord, som vi får givet her, ved at vi åbner os og modtager det gode. Umiddelbart modtager vi det gode, ved at åbne hjerte og sjæl. Lad os altså være hans venner og hjælpere! Når vi kalder os venner, må vi også være hjælpere, og endelig bekende os til det, og bestemt ikke med andet end den rene sandhed.

Jeg sagde det allerede i går eller i forgårs: For 2.000 år siden var der en, som sagde: "Jeg er vejen, sandheden og livet". Og vores ven er hans discipel. Disse ord, som vi modtager her, de er for os vejen, sandheden og livet. Og hvad er sandhed? Jeg sagde det også: Gud. Også livet er Gud. Gud er alt, og i alt og gennem alt. Gud er den evige kærlighed, og han rækker os sin kærlige hånd gennem sin velsignede ven Bruno Gröning. Lad os modtage den, og aldrig slippe den igen. Så tag da mine hænder, og før mig til min salige ende, og i evighed! Amen.

4

Bruno Gröning: Kære ven Zieger, jeg må overrække dig en lille anerkendelse til din forening fra vores ven Hermann Kastorf, som han selv med kærlighed har fremstillet.

Joachim Erhard Zieger: Jeg takker dig, kære Bruno.

Bruno Gröning: Jeg ønsker dig megen lykke og velsignelse med dit opbygningsarbejde af foreningen i Berlin. Man har godt nok efter krigen delt Berlin, der jo var Tysk-lands hovedstad, i fire dele. I dag kan man sige, at Berlin er en landsby. Og vi, venner, bygger igen Berlin op til det, den var, også uden partipolitik. Som De ved, venner, driver vi ingen partipolitik. Vi spørger ingen om deres religion eller nation. Det, der fra fjendtlig side er nedbrudt, og som den fjendtlige side ikke har tænkt at dele med os, men også her at omsatte i handling, derfor er De her. Jeg vil kun være Deres hjælper, så de, så vennerne, vore næste i Berlin, igen bliver fri for det, som De her i Vesttyskland endnu ikke kan forestille Dem. Jeg ved, at jeg ikke skal bidrage med et eller andet, men med det, at virkelig ikke kun ét folk, men alle folk, kan leve så frit, og vil leve så frit, som Gud har bestemt friheden for dem på denne jord. Jeg ønsker blot i forbigående at bemærke, at endog gejstlige fra Øst...,

fra Berlins Østsektor, og også fra Berlins Vestsektorer, har bedt mig om at komme derover, kirken står til min rådighed, og vejen er fri, og de ved, at jeg ikke kun kan hjælpe, men også vil hjælpe. Og det er også mit svar: Ikke ordene, men altid handlingen.

Jeg ved, kære ven Zieger, at det ikke er nogen let, men heller ikke nogen svær opgave. Med Guds hjælp er alt muligt, thi for Gud er intet umuligt. Og jeg er altid i nærheden. I dag er vi endnu kun sammen i kort tid. Gud give, at vi i morgen tidlig, før jeg kører bort, endnu engang kan være sammen.

Men herfra vil jeg sende alle venner i Berlin, også i Øst-Berlin, fra Østsektoren, mange hjertelige ønsker. Jeg står altid sammen med dem, der vil det gode, der siger ja til det gode, og er rede til at optage det gode i sig.

Joachim Erhard Zieger: Jeg takker dig, kære Bruno. Jeg ved, at jeg ikke mere er alene, og at ingen af os derovre vil være alene mere.

Bruno Gröning: Jeg er med.

5

Nu et spørgsmål, mine kære venner: Er De også med? Ved De, kære venner, hvor stor nøden og elendigheden på denne jord i det hele taget er gennem det onde, gennem krigen i det hele taget? Kan De gøre Dem noget begreb om det, eller har De kun en ringe, en lille forestilling om, hvordan mennesker må lide og sulte i dag, hvordan folk endog allerede er blevet gjort til handelsobjekt, hvordan man ikke mere kan give mennesker husly, og hvordan man må gøre meget, for her virkelig at hjælpe menneskene, der er kommet i denne nød, i denne fare?

Jeg siger Dem nu noget, som jeg har oplevet her i Tyskland: Jeg var i ganske lang tid dér, hvor man i forvejen også havde trukket mig i uniform, og jeg skulle kæmpe mod fjenden. Jeg var også bevæbnet med pistol, med ammunition, man satte mig på en panservogn, og der var også de to projektiler, først det store, og det andet, maskingeværprojektilet, ja, og jeg skulle så dræbe fjenden. Jeg havde på forhånd sagt, åbent og ærligt nok, til den daværende tyske rigsføring, eller hvad de kaldte sig: Jeg vil ikke dræbe nogen. Jeg kender min opgave, hvordan jeg skal opføre mig mod fjenden, mod det onde. Det vil jeg gøre. Men aldrig beskadige en krop. Naturligvis gav det vanskeligheder, men det vil jeg nu ikke fortælle Dem noget om. Og så kom jeg da også i russisk krigsfangenskab. Også der var jeg nødvendig, selv om man forinden ville slippe mig fri, jeg måtte komme tidligere hjem, fordi jeg forinden havde tilbudt mit hoved som pant, da jeg sagde: På den og den dag og time er krigen slut, og hvis ikke, så giver jeg mit hoved i pant. Russerne havde klogeligt bemærket sig dette. Var det ikke sket sådan, så var det sket med mit hoved. Men jeg kunne tillade mig det, jeg kunne sige det, for også at give menneskene noget bestemt med på vejen.

Tidligere var det jo sådan, at man havde sat meget ind på, hvor jeg uretmæssigt, det vil sige efter en hærs regler, havde talt og også handlet imod den, også imod den russiske, idet jeg skulle have været skudt. Uden frygt, venner. Som Gud har bestemt livet, sådan er også døden og forløsningen bestemt her. Og ingen ville kunne få det til at ske tidligere. Man kan ikke forlænge livet, det De kalder livet, hvad De kalder opholdet her, og man kan heller ikke forkorte det. Hvis De havde vidst det, og hvis De ved det i dag, men endnu ikke kan tro det, og De begynder at tro, at De overbeviser Dem om det, at De råder over en større viden, så vil De være beroliget, så vil De sige: Man kan ikke fratage mig livet, man kan ikke frakende mig det. For Gud har bestemt det, for livet er jo Gud selv. Det er kun et spørgsmål, hvor meget liv mennesket har i sig. Det er den ene side. Den anden side: Så var jeg der nogle måneder, selv om jeg skulle have været løsladt, når det passede at krigen var slut, kom jeg fri. Papirerne, alt var udstedt, jeg kunne have været løsladt. Jeg har kun spurgt russeren: Og hvad gør I nu med de tyske soldater, hvad gør I med mine landsmænd? Slipper I dem fri sammen med mig? Så er det godt. "Nej", sagde han, "de kommer alle til Rusland". Så går jeg med. Og så tog jeg med mine kammerater til Rusland. Ikke vandrende til fods, men vi blev stuvet ind i en kreaturvogn, dage, uger undervejs. Jeg fortæller ikke alt, frygt ikke! Jeg har også selv været der i næsten ni måneder. Er kommet hjem – også det er en bestemmelse, som ingen mennesker kan gøre noget ved, heller ikke russerne – tilfældigvis har dag og time også stemt, hvor jeg igen blev sat på fri fod.

Men nu hjemme, og ikke være ubeskæftiget. Det var nødvendigt, at jeg også var i Rusland, at jeg selv var i fangenskab, at jeg der måtte bære den samme lidelse som min næste, medmennesket, og opbyggede, ikke nedbrød. Ikke kun satte mod i ham, men gav ham så meget mod, altså så megen kraft, som han blot kunne tage imod derovre. Og tro mig, venner, ikke kun fangerne har gjort det, men der var også russere dér, som tilsyneladende var imod os, og måtte handle imod os, men herefter ikke mere kunne gøre det. Og dermed havde jeg vejen fri, så vore soldater, som De ville sige, vore landsmænd, ikke måtte lide så meget derovre og under dette, tværtimod, så også de mærkede noget til frihed.

6

Men nok om det. Løsladt fra Rusland, ankommet til Tyskland. Jeg var her kun i kort tid, før jeg hørte om flygtningestrømmen. Der kom mennesker fra Tjekkoslaviet, der kom mennesker fra overalt. Og her fandt jeg igen min hovedopgave, virkelig at kunne hjælpe mennesker. Og så gjorde jeg en indsats for dem. Jeg havde kun, for at være på den sikre side, ligesom i dag for Dem i foreningen, dengang stiftet foreningen "Hjælpeorganisation for de fordrevne". Jeg var ikke passiv, men aktiv. Jeg satte mig i forbindelse med flygtningelejren. Jeg bekymrede mig om meget, ikke for nu at berømme og bryste mig, nej, for at hjælpe mennesket, for at skaffe ham et blivende sted her.

Hvad alene dette betød, behøver jeg heller ikke at sige meget om, for til dette hører en vilje, til dette hører der så megen erkendelse fra den enkelte, at mennesket ved, hvad Gud har skænket ham et jordisk liv til, og at han, i dette jordiske liv, har sin mission, sit kald at udfylde. De, de fleste mennesker, ved intet mere om alt dette. At gøre boliger fri, at gøre husrum fri, kære venner, hvor jeg da stødte på mennesker, der ikke havde mistet det mindste, ikke engang havde en ødelagt sten, tværtimod havde de kun vundet noget. De var overøst med meget. Jeg må nok sige, som De ofte siger til Dem selv: Bonden mangler kun tæppet i sin kostald. Nej, han har ikke manglet noget. Det var jeg også overbevist om, for han rådede over så meget, at han havde kunnet lægge mere end det derud. Ikke, at jeg her vil tale imod bonden, nej, men mod det hjerteløse i mennesket! De havde ikke mistet noget, de kendte intet til denne nød og til de trængsler, at mennesker måtte miste hus og gård, deres håb og ejendele, og tilmed alt dette under de vanskeligste omstændigheder. Hvordan og hvilke farer mennesker var udsat for, det har mennesker her ikke gjort sig klart. Nu har jeg ikke gjort andet end at sige sandheden til disse mennesker, åbnet deres hjerter, så at også de havde en medfølelse om, at det var de samme mennesker som de var, blot med den forskel, at mennesket her var forpligtet til at hjælpe sine næste. Og sådan lidt efter lidt er det jo også blevet til, at Fader Stat har gjort noget for, sådan lidt efter lidt at skaffe boliger, men i dag dog langt fra nok for alle. Nu vil De sige: Ja, hvor har Gröning stukket sin næse ind overalt? Ja, kære venner, det hører til, det hører med til at hjælpe. Hjerteløse mennesker, det er mennesker, der virkelig ikke mere kan handle menneskeligt, ikke mere er menneskelige, men snarere umenneskelige.

Og det er ikke kun min pligt, men ethvert menneskes pligt, at tage sig lige sådan af sin næste, det vil sige, også når og hvis han tilsyneladende er ham fremmed, når han er ukendt for ham. Men ét erkender han dog: At det også er hans udtrykte billede, han har en krop nøjagtigt som du. Og vi har jo alle kun en eneste Far. Og vi har alle kun et liv, ligesom vi har en Gud, ligesom vi har en krop, ligesom vi lever på denne ene jord. Kære venner, hjerteløsheden må afskaffes, for den har jo gjort, at nøden og elendigheden er blevet så stor. Altså, når den lille, jeg siger den lille, er sådan, hvordan skulle så de større være, det De kalder for store? Hvordan tror De ikke, at disse mennesker taler om de mange mennesker, som er kommet i den største nød og den største elendighed, ikke kun har talt om dem, men hvordan de også har dømt dem, og hvordan mennesker jo faktisk er magtesløse. Jeg understreger udtrykkeligt, at dette ikke har noget med partipolitik at gøre. Men ve dem, hvis det skulle komme så vidt, at jeg også i al offentlighed ville tale om det, lige meget fra hvilken sender, som man ofte har tilbudt mig det, skulle tale om den nuværende verdenssituation, om jeg i dag skulle tale om den verdenspolitiske situation. Så forstår jeg at sige mere til mennesket, end det, som han hidtil har troet.

Men vi, kære venner, som De allerede tit selv har sagt, at De føler Dem godt tilpas her, at De tror: Ja, det er det rigtige. Jeg ved, at De kun er indstillet på dette ene, for størstedelen uvidende er indstillet på denne måde: Jeg går jo kun derhen for virkelig at blive rask, fordi Gröning helbreder, helbreder. Nej, venner, jeg har en meget større

opgave. Jeg har ofte sagt det: Alt dette gør man sådan i forbigående. Og det sker også sådan, når mennesket ikke kommer uforberedt. Hvis jeg havde været hjerteløs, ja, hvad havde jeg så haft at gøre med alle de andre, hvad havde jeg så haft at gøre med flygtningene? Selvom jeg også vidste, i forbigående bemærket, at jeg foreløbig ikke ville betræde det lille stykke, den lille plet jord, man betegner som hjem. Jeg har endnu ikke mødt nogen myndighed, endnu ikke mødt nogen, ikke et eneste menneske, til hvem jeg har sagt: "Kom, giv mig et stykke brød!" Nej, det har jeg altid ærligt selv arbejdet mig til, ærligt fortjent, og endda givet det videre.

7

Men kunne ikke alle mennesker gøre sådan? Kære venner, når De gør det gode, ikke kun for Dem selv, men også for Deres næste, det er en virkelig sand gudstjeneste, og tro mig, så vil De også modtage Guds løn! Vær ikke hjerteløs, men tag så meget godt, tag Guds kærlighed ind i Dem, så bliver også De en anden. Så har De ingen bekymringer og nød, tværtimod: Så er De et livsglad, positivt indstillet menneske. De tælles så med til de lykkeligste mennesker..., alle mennesker, for glæden ved at give, er det største. Og hvor er den ene og den anden lykkelig, når han her og der engang har reddet livet for et menneske, som man siger, bliver kaldt for en livredder. Hvilken lykkestående følelse har dette menneske ikke hele livet: Jeg har i det mindste gjort noget i dette mit liv. Det er ikke meget, men jeg har virkelig reddet et menneske fra drukning, fra at blive brændt. Og sådan kan jeg remse meget op for Dem. Kunne De ikke også have denne lykkfølelse i Dem, hvis De blot kunne hjælpe en? Først én gang, den første lykkfølelse er jo det, at De gør det, De behøver for Dem selv, for Deres krop, at De drager læren af dette, for at De så også kan belære Deres næste, hvormed De straks hjælper ham. Ikke, at De lader Dem lovprise ved dette, nej, venner! Et åbent, ærligt, bestemt ord. Men helst ikke for mange ord, lad hellere handlingen tale. Der er mange mennesker, som siger: Jeg vil hjælpe. Det har man også sagt til mig ved frigørelsen af boliger. Fra myndighedernes side skulle jeg nu have fået stillet amerikanerne, det vil sige det amerikanske politi og tysk politi til rådighed, så jeg med pres bagfra kunne skaffe en bolig. Jeg siger: "Nej, jeg taler fra menneske til menneske!" Jeg har fået den frit, det vil sige, at jeg fik rummene, som jeg havde fået dem til de tvangs-fordrevne.

Men her, kære venner, hvis De gør sådan noget lignende, det samme, også i en mindre målestok: Hvor moderen dog glæder sig, når hun har hjulpet sit barn, også, hvis det allerede er gift. Hun siger intet til faderen, han forstår endnu intet af det, han har andre bekymringer. Men moderen, hun har det rigtige hjerte: Jeg hjælper mit barn, jeg hjælper min datter, jeg hjælper min søn. Det er en lykkfølelse. Ellers blev moderen også nedbrudt.

Men til faderen tør jeg intet sige. Hvorfor ikke? Se på det, venner! Eller faderen har et godt hjerte, og moderen ikke. Og faderen giver så hemmeligt eller åbenlyst meget til sine børn, også selv om de er gift. Ja, det er ... er det løgn, er det bedrag, eller hvad er det? Nej, venner, det er ikke det rigtige. De må begge være lige gode, altså, ikke

kun jeg må have godhed, også De må have det. Eller tror De ikke det? Eller tror De, at kun jeg skal være sådan?

Og nu kun ét, venner: Hvad én har kunnet, hvad ingen af Dem har troet De kunne, det kan først for alvor enhver gøre. Ikke i den udstrækning, det behøver De jo slet ikke. De behøver kun at hjælpe én. Den, som allerede har hjulpet en, også den allernærmeste, jeg spørger Dem: Var det ikke en lykkefølelse for Dem? Og hvis De kun har skaffet husly, om De kun har kunnet give nogen en stol eller det, han ikke selv kunne købe sig, om det var en seng eller et eller andet, eller et beklædningsstykke, der var dog en lykkefølelse: Jeg har dog kunnet give drengen, jeg har kunnet give min datter et klædningsstykke. Nu behøver hun ikke at løbe sådan omkring. Men hvor var det meget bedre, og hvor var det meget større – her mener jeg lykkefølelsen – hvis De har mere og kunne give mere. Og der vil komme endnu større lykke over Dem, når De deler det med Deres næste. Når De siger: Jeg har ikke meget, men kom, det du har brug for, det har jeg. Jeg har det ikke dobbelt, kun enkelt. Men på en eller anden måde – så vil det slå til. Kom, tag du det! Du har mest brug for det. Jeg venter, jeg kan bedre arbejde mig til det. Denne erkendelse må mennesket have. Når han har dobbelt, er det selvfølgelig: Kom, det har jeg to af. Og hvis jeg hver dag tager min skjorte af og vasker den, så kom, tag den, der har du skjorten! Sig det dog til ham i en bestemt tone, for han vil ikke tage Deres rigdom fra Dem, det er godt nok ingen stor rigdom, men han vil ikke tage det ene stykke fra Dem, han siger: Du har også brug for det. Nej, så giver De ham det med en bestemtighed. De klarer den. Og når De af og til har gjort det gode, så ved De det. Men når ethvert menneske nu ikke kun tænker det gode, men omsætter det gode i handling – overbevis Dem dog om, venner, hvilken lykkefølelse det er! Eller er det ingen lykkefølelse? Også når andre siger: Du er dum, du har givet det sidste væk. Hvorfor giver du ham det? De skal jo ikke fortælle de andre det, de nærmeste, som ikke har nogen forståelse for det, for så sker det ofte: Hvad vil min mand, hvad vil min kone, hvad vil min mor, hvad vil min far sige, når jeg giver dette væk? Det skal De ikke sige. De ved dette ene, at De har gjort noget godt. Giv ham det! Nu drejer det sig her i Vennekredsen ikke om, at De kun skal give det, som er materielt. Men hjælpe, det er at hjælpe.

8

Og endnu mere kan De hjælpe et menneske, når han er hjælpeløs, det vil sige rådløs og handlingslammet, så han ikke ved, hvordan han skal kunne komme fri af dette onde, som han selv er befængt med. Når De jo har erfaret det sande, er det den største rigdom, noget større findes ikke. Når De har erfaret helbredelsen, så hører De virkelig med til de rige. Når De råder over denne viden, hvorfor, hvordan, af hvilken grund Gud har givet Dem et jordisk liv her, og til dette har skænket Dem en vidunderlig krop, hvori De kan leve i fuldstændig, det vil sige i guddommelig orden, det er den største rigdom. Og at hjælpe enhver af Deres næste til denne lykke, så ser jeg andre ansigter. Så vil De melde Dem og sige: Ja, Gröning, jeg har gjort det, og jeg føler mig så lykkelig. Fra denne dag føler jeg mig så fri, fordi jeg har kunnet

hjælpe ham. Jeg har sagt ham sandheden, jeg har vist ham vejen, jeg har oplyst ham, og fører ham endnu i dag, jeg er virkelig lykkelig. Ærlig talt, så behøver dette menneske ikke engang at tale om det, man ser det på ham: Han stråler af lykke. Eller tror De ikke på det? Så overbevis Dem!

Hvis De endnu i dag har et forgræmmet ansigt, så er De fri i morgen, tvivl bare ikke! Behold det gode hos Dem og gå den gode vej, denne vej, der fører til Gud! Og når enhver som ser Dem, fra venstre og fra højre, hvor De går denne vej, vil han undre sig. Og du, som hans næste, vil sige ham sandheden om, hvad der er sket i dig, i din krop, og at du er lykkelig for, at du kan tro igen. Tidligere har du ikke kunnet tro, du har tidligere ikke bedt og kunnet bede, og nu kan du det. Og du har virkelig troet på det gode, på hvad din krop havde brug for, og har også modtaget det.

Den der foragter det gode, den der tvivler på det, vil ikke modtage det. Men når du allerede har modtaget det, og nu siger det til din næste, til højre og til venstre, for foran dig er der ledsagere, som har modtaget det gode, men endnu ikke til begge sider. Den, der er bagefter dig, han er også allerede på den rigtige vej, men prøv engang at se dig til venstre, se dig til højre, se til begge sider! Da ser du elendigheden, da hører du rigeligt til råbene om hjælp. Og når du går denne vej, da vil du have et hjerte for din næste. Da vil du tage imod ham, da vil du sige: Den vej som jeg går, den kan du også gå. Så vil det gå dig lige så godt. Jeg har det godt her. Men jeg vil ikke bort fra denne vej. Kom herhen, følg mig! Du kan råbe sandheden til ham, om han er til venstre eller til højre for dig, du kan sige ham alt, hvad der er sandhed. Han vil snart forstå, at du taler sandheden, nøjagtig lige som du har oplevet sandheden på egen krop. Han vil tro dig. Han har en lykkelig følelse: Jeg har truffet et menneske, der siger mig sandheden, der rækker mig en hjælpende hånd, hvor jeg var til venstre eller til højre for ham. Jeg står dybere end han. Jeg står i afgrunden. Han rækker mig hånden. Han gør alt, for at jeg igen kan stige opad. Han har kraften. Jeg er svag, jeg kan ikke. Jeg ville ikke have kunnet klare at stige op ad denne stejle skråning. Men han er der, han rækker mig sin hånd. Og nu er det nemt for mig. Og når dette menneske er helt i Deres nærhed, og når De stiller Dem foran ham, kan De sige ham alt. Men De behøver heller ikke at sige mere til ham. Han har den lykkeligt-gørende følelse. Han stråler fuld af lykke. Han siger: Jeg takker dig, du kære ven. Ville De ikke blive glad for det? Ville De ikke have en endnu større lykkefølelse: Jeg har truffet en. Jeg har hjulpet ham. Jeg har rakt ham min hjælpende hånd. Jeg har bragt ham på denne vej. Og han vil, og går også denne vej. Åh, jeg er lykkelig for, at også han nu føler sig godt tilpas.

Mennesker taler rigtig meget. De lover også, ikke kun den enkelte, men menneskeheden rigtig meget. Dem hører jeg ikke til, kære venner. Det er allerede mange gange for meget for mig, at jeg overhovedet taler. Jeg kunne gøre meget, meget mere, men jeg må udnytte tiden sådan, for i det mindste først at forklare Dem det. Det er ikke andet end kun det. Her må jeg blot gøre det mere omfattende, da du allerede står på den gode vej, og råder din næste, der står i dybet, der endnu befinder sig i snavs og skidt, der er kommet i denne nød, i elendighed, der er rutsjet

ned, om hvem ingen har bekymret sig, at du kun siger et par sande ord. Han vil tro det, han føler det også, og siger: Ja, det vil jeg jo. Kom, ræk mig din hånd! Men heller ikke det behøver han at sige, det vil du gøre af dig selv.

Desværre må jeg vise mennesket dets daglige liv, desværre må jeg sige til ham, hvor følelsesløs han var. Men disse kolde hjerter, kære venner, må jo varmes igen. Man må fortælle sin næste, at vi alle er den samme skabning, at vi alle kun er skabt af Én, at vi alle virkelig kun har en eneste Gud, som vi tilhører, og som vi har at følge. Mennesket er jo kun blevet kærlighedsløst. Og netop derfor har jeg kort nævnt krigen, der har frembragt nøden og elendigheden. Menneskene er blevet kolde. De er blevet brutale. De går, som De så ofte siger, den og den går over lig. Han er ligeglad med livet; for ham er det lige meget, om mennesket går til grunde i denne nød, i denne elendighed.

Men De hører jo også til dem, som man sådan har stillet til side. Og hvis der nu ingen hjælp var kommet, at Gud har forladt Dem, havde, som menneskene har forladt Gud. For hvor nøden og elendigheden er størst, der er Gud nærmest. Gud forlader intet menneske, kun har menneskene selv forladt Gud. Og netop derfor tæller de jo også med til de forladte, til de gudsfornødte. Og derfor er de blevet kærlighedsløse, derfor er de blevet kolde, derfor har de sådan et koldt hjerte. De har hverken fornemmelse eller følelse for deres næste. Tror De, venner, at jeg stod her, hvis det kun drejede sig om mit livs eksistens? Jeg behøver Dem ikke. Jeg bilder mig ikke noget ind, når jeg siger: Men De behøver mig. Jeg er ikke afhængig af noget menneske. Jeg har aldrig været afhængig af noget menneske, men til gengæld af Gud. Og det er en stor forskel. Menneskene levede i denne vanetænkning: Ak, hvis jeg ikke har noget, så skal den, så skal de jo give. Eller: De deroppe skal give mig, de må dog ernære mig.

Anden cd.

1

Nøjagtig ligesådan var – jeg var endnu en ganske ung verdensborger – krigen 14/18. Da kom soldaterne hjem. Det gav et roderi. Vores plet jord blev skilt fra Tyskland. Ja, disse mænd var arbejdsløse. Krigen havde også dengang anrettet store skader for os. Der fandtes næppe levnedsmidler. Ja, og nu stod disse tidligere soldater der. Som lille knægt har jeg kun sagt: I kan være sikre på fædrelandets tak, som I har tjent. Ja, men hvad skal vi leve af? Hvad gjorde mændene? De har stjålet, så her og der traf jeg en gruppe mænd og siger: Her, staten, det vil sige statsledelsen, som i dag er regeringen i Danzig, er forpligtet, da den ikke selv, men dens forgængere ville krigen, de var fra samme rige, og den er derfor også erstatningspligtig. Vær ikke rebeller, men gå derover, så vil de i det mindste give jer livs..., det nødtørftigstes til jeres livsomkostninger, og betale dette fra statskassen. Og sådan fortsatte det.

Herefter kom disse tidligere soldater på det og sagde: Ja, det var en ide, det vil vi gøre. Og fra da af, kære venner, naturligvis har partierne så slået sig sammen, det

behøver jeg slet ikke at fortælle Dem. Men derefter har jeg ikke spurgt om noget, her drejede det sig om mennesker, her drejede det sig om familien. Den daværende statsledelse havde jo villet krigen, og nu skal de også erstatte det. Og de næste, som nu overtager ledelsen, overtager dermed alt, eller hvad? I familien er det i hvert fald sådan. Når faderen i en familie er død, og kvinden gifter sig igen, så overtager manden, den nye ægtemand, pligterne i den familie, ikke?

Sådan er det også rigtigt her, kære venner. Og efter dette, er arbejdsløshedsunderstøttelsen herefter indrettet. Det er ikke noget, jeg bilder mig ind, jeg fortæller Dem ingen gyserhistorie. Jeg siger kun, hvordan det var, hvor man må hjælpe, og hvordan man kan hjælpe. Hvor der er en vilje, er der også en vej. Jeg er ikke en af dem, som jeg allerede sagde, der stryger en over håret: Haaaaa! Jeg er ingen smisker, nej, jeg er et menneske, der går ligeud ad denne vej. Har jeg gjort Dem fortræd med det? Nej.

Nej, venner, sådan må det ikke være. Ikke smiske, ikke hykle, ikke lyve, ikke bedrage nogen, vær ærlig! Kun den, der er ærlig mod sig selv, kan være ærlig mod sin næste. Og hvordan et menneske kan gøre så meget alene! De vil ikke høre, at den lille dengang indførte arbejdsløshedsforsorg, det vil sige arbejdsløshedsunderstøttelse, at han har oprettet den. De vil ikke opleve, at mit navn dukker op der, gudskelov, at det skal hedde sig, at han har oprettet flygtningehjælpen. Nej, venner, når jeg tænker på, hvordan jeg i soldateruniform kørte til ministerpræsidenten i Wiesbaden, at han har tilbudt os alle et rart lille job. Da sagde jeg til ham: Er De rigtig klog! Det er ikke, hvad vi kommer for. Vi kommer ikke som forrædere mod fædrelandet, men som folkets repræsentanter. Vi vil lade de mennesker, som er blevet tvangs-fordrevne, få deres ret igen. Vi havde tidligere udarbejdet et udkast, ikke med mine landsmænd, nej, fra Tjekkoslaviet. Det forelagde vi ham, og det ville vi have. Og hvad tror De? Formændene, som jeg havde indsat i 73 kommuner i Hessen, hvor jeg har sagt: Nu går I til jeres borgmester. Naturligvis, trods forbud blev der afholdt forsamlinger. Hvor der står mere end to på en høj, var det forbudt, De ved det.

Ja, og jeg har afholdt store forsamlinger, det vil sige forsamlinger, hvor der kom mennesker, som behøvede hjælp. Jeg har talt åbent til dem. Jeg har ikke spurgt: Vil du være formand, vil du være en repræsentant for dine landsmænd, ja eller nej? Det har jeg ikke spurgt om. Hvilken kommune? Kommunen, kommunen, kommunen. Godt, De overtager repræsentationen! Næste gang sagde jeg: Nu går I hen til jeres borgmester, giver ham en hjertelig hilsen fra mig, og hvis han ikke optager jer i kommunalbestyrelsen, så I kan repræsentere jeres landsmænd, dem, der nu bor i jeres kommune, så meddel mig det! Så har denne borgmester været borgmester den længste tid. Det er godt nok arrogant, det er allerede for meget. Hvad mener De, hvis han havde vidst, at det kun kom fra mig alene. Han vidste jo slet ikke, hvem der stod bag. Jeg har også sagt til formændene, hvad enten det var kvinder eller mænd: Det er befaling fra oven. I Rusland har jeg gjort det samme: "Befaling fra oven!" Da har man troet, befalingen var fra hovedkvarteret. Her i Tyskland har man troet, det var en befaling, at det var en bestemmelse fra regeringens side. Jeg var ligeglad, hvad de

troede, jeg har sagt sandheden: "Befaling fra oven", betyder ikke for mig fra jordisk side, men fra den guddommelige side. "Befaling fra oven", det er en befaling, befaling kunne man dårligt sige, men det er en bestemmelse fra Gud. Det er Guds vilje.

Nå, har De, også De, nu på fornemmelsen, venner, at Gud vil det sådan, også nu vil det sådan, at jeg siger Dem sandheden? Hvordan menneskene har levet, hvor følelsesløse de er blevet, hvad der er sket i årenes løb, hvor ingen har bekymret sig om dem. Hvad tror De, det havde ført til? Jeg vender endnu engang tilbage til Danzig: Alene, hvor man havde skilt området fra, så vi ville have været udleveret til Polen, og det havde ført til en stor revolution, til et slag, til et mord. For at forhindre dette, måtte jeg træde til. Jeg tilhører intet parti, og vil heller aldrig tilslutte mig et parti. Jeg har intet med denne partipolitik, med dette partivæsen at gøre. Men med det medmenneskelige, med det naturlige, med det guddommelige – ja! Der er jeg helt med. Ikke, at jeg bilder mig noget ind. Nu, kære venner, igen må jeg sige, for at give Dem det lille bevis for, hvad sådan et lille menneskebarn, som jeg er, kan gøre: Når De blot ved, hvad sandhed er, og De ikke forfalder til en eller anden løgn, at De altid holder Dem til sandheden, og at De har viljen. Ligesom Gud har denne vilje til at gøre godt, kan De det også. Man må sige: kan, hvis De vil det – uden vilje er der intet at gøre.

2

Nu har jeg viljen her til at føre ethvert menneske på den gode vej, men jeg må sige ham sandheden. Nu kommer det an på ham selv. Han behøver ikke at komme til mig og tigge. Jeg er ikke kommet uforberedt til Dem – det kommer jeg aldrig – men forberedt. Spørgsmålet er blot: Har De forberedt Dem på opholdet her i dag? Om ja eller nej, det må De vide nu. Men hvem der er kommet i denne tro: Nåh ja, jeg kan for..., åh, det er jo så dejligt, og jeg kan jo forsøge endnu engang, måske bliver det bedre. Nej, venner, da bliver det ikke bedre. Jeg vil snarere sige, det bliver værre, for De forsøger jo. Det ville være det samme, som hvis jeg kun forsøgte at hjælpe Dem. Det ville være det samme, som hvis jeg nu igen gav Dem sammenligningen: Der nede er der et menneske som jeg, den samme skabning som jeg, og jeg forsøger at række ham hånden, og gør det ikke. Jeg siger godt nok til alle: Dem ville jeg godt hjælpe. Disse ord, denne sætning har jeg hørt så ofte: "Dem ville jeg godt hjælpe". Det er et spørgsmål, hvordan man skal forstå dette. "Dem ville jeg hjælpe!", måske også sådan. Nej, venner, ikke række ham hånden sådan, men ræk ham den sådan: Grib fat i ham, tag fat i ham! Brug ikke mange ord, men hjælp simpelthen. Gør ikke forsøg på at hjælpe ham, men gå virkelig over til handling! Det kommer det an på. Eller tror De, jeg kommer herhen, og nu har mit sjov af at gøre et forsøg og høre på, hvad det betyder, "ondet"? Tror De ikke, jeg ved, hvordan og hvorfor ondet er kommet i stand?

De ville sige, at De er uden skyld. Nej, siger jeg, De har ikke mere haft noget livsmod, ikke mere nogen livskraft. De har tvivlet på meget. De levede det daglige liv, som mennesker er blevet vant til livet. Og så kom fejheden: Du bør ikke sige det og det til

den og den, ellers mister du boligen, bliver smidt ud af huset, mister arbejdet, eller de smider dig ud af fællesskabet. Jorden er så stor, og Gud er større. Man er aldrig alene. Gud er altid hos en, hos dem, der elsker ham, der tjener ham, ikke taber modet og ikke klager, men simpelthen gør det, han skal gøre, ikke gør forsøg, men virkelig løser sig fra det onde, intet har med det onde at gøre, men først og fremmest gør det, han skylder sig selv. Men den som er fej, den der ikke vover det, ligesom mange mennesker frakender sig dette mod, idet de sagde: Hvad kan jeg lille menneske dog gøre! Ja, venner, hvad hvis jeg havde sagt det: "Hvad kan jeg lille en dog gøre?"

Jeg hører ikke til de højtuddannede, der har siddet på andre skolebænke. Jeg har ikke gennemført studiet på den måde, idet jeg sad der og dovnede og kun læste bøgerne, mine ører spærret op og mit hjerte lukket, kun havde optaget det med min forstand, så hørte jeg i dag også med til de forkvalede, til de indbildske, til de forkalkede mennesker. Det er de sovende. Jeg sidder ikke stille, jeg bevæger mig og lever det frie liv her, sådan som Gud har bestemt det. Skolebænken behøvede jeg ikke. Jeg har haft glæde af en anden skole, jeg har studeret alt.

Jeg har i dag kun i meget store træk ladet Dem vide, hvor stor nøden og hvor stor elendigheden er, og det, som mennesker har gjort af ondt i dag, det har også haft sin virkning her, også hos dem, der for så vidt ikke hører til de ramte, men den sjælelige virkning er der. Omgivelserne er og bliver de onde. Og det er disse mennesker, der troede, at de kunne beherske verden, og som de også hævder, at de måtte beherske den, og at det i dag kun drejer sig om at opnå verdensmagten. For mig drejer det sig ikke om dette, nej, for mig drejer det sig om Dem, netop om mennesket, om den, som næppe nogen bekymrer sig om, idet han kun giver ham en almisse, idet han kun trøster ham, det er kun en midlertidig udvej.

Nå, venner, skal det også for Dem kun være en midlertidig udvej? Vil De kun være fri, når De er her, når De oplever et vennekredsmøde? Vil De ikke altid være fri for det, De har fornemmet som ondt? Vil De ikke selv gøre noget ved det? Og nu være Dem selv nærmest! Jeg er der, jeg hjælper. Men De må selv gå vejen, sådan som den er bestemt for Dem! Og igen fremhæver jeg det samme: Den, jeg rækker min hjælpende hånd, har trukket op på denne vej og ladet gå foran mig, han må jo gå vejen alene. Hvis jeg skulle bære ham, kunne han ikke optage kraften. Nej, han får så, på denne vej er der så megen kraft, at han kan gå alene. Jeg behøver ikke at bære ham, men ét må jeg: Jeg må hjælpe, først bringe ham op på denne vej, og så kan han gå denne vej. Så meget kraft har enhver, at han kan hjælpe sin næste, når han også har det kærlige hjerte. Han kan alt, han kan mere end det.

Nå, stoler De på det i dag? Så er De så vidt, kære venner, at De er Deres egen hjælper. I dag findes der allerede bøger, ligesom man allerede kan læse i aviser, at de traditionelle læger ganske tydeligt skriver: Hjælp dig selv! At mennesket griber til selvhjælp, at han kan helbrede sig selv. Åh, de har hørt noget, åh, de har allerede mærket noget, så findes der noget. Jeg vil slet ikke fortælle Dem de enkelte overskrifter, der er trykt med fede bogstaver. De læser jo aviser – jeg ser blot af og til

her, og så der, ellers læser jeg ingen aviser – men jeg samler også disse artikler, men samler dem, læser slet ikke indholdet, intet, men det med fede bogstaver, det ser jeg, og det er nok. Der findes mange, mange bøger om, at mennesker allerede er slået ind på denne vej, at de allerede i dag ved, hvordan de kan hjælpe mennesker, det findes der. At mennesket griber til selvhjælp. Det betyder, at han naturligtvis må have en tilslutning, han må vide, hvordan han skal gøre det. Dette hvordan kommer det an på, og det skal han også vide. Og så mener jeg også at kunne sige, at vi er sammen her igen i dag, for at jeg kan sige Dem hvordan.

Deres hjerter, som også til dels er kølnet, endog er blevet kolde overfor Deres eget jeg, for Deres egen krop: Jeg har nu intet tilovers for den, men jeg kan jo nu og da forsøge det. Ja, ikke særlig kærligt!

3

Hvor mennesket er holdt op med at elske sig selv, der er det ukærlige allerede til stede. Tro mig! Han elsker ikke mere sig selv, han er ikke tilfreds med sit fjæs, han kan ikke lide det: Den anden eller de andre, de har et bedre, har en bedre krop, den ser anderledes ud end min, og den er godt formet, og min er sådan, den er for tynd eller den er for tyk, og denne har sådan et yndigt ansigt – nu siger jeg ansigt, tidligere sagde jeg fjæs – ja, denne er så yndig, og denne har en bedre bekendtskabskreds, og denne kan bedre bevæge sig, denne har nogle bedre klæder, og denne ejer mere end jeg.

Hvorfor lade dette had, venner, denne misundelse komme op? Form dog selv din krop! Du vil også få et andet ansigt. Det ville se helt anderledes ud, når du slipper dette had og denne misundelse, og du ikke skælder ud og ikke strides, og når du bliver et kærligt menneske, når du optager det kærlige, det guddommelige i dig, så vil du have et andet ansigt. Jeg ser ikke efter, om det er gammelt, men om det er forgræmmet, og når jeg da ser en sur mine, et surt ansigt, et forvrænget ansigt, da opmuntrer jeg, det bliver gjort friskt igen, og så føler man også, hvor megen kærlighed mennesket har i sig. Det er, hvad det kommer an på, ikke på, hvordan udseendet er. Jeg forstår det godt: Fordi De til daglig altid har det samme ansigt, ikke? Har De nogen sinde set Dem i spejlet, ja? Og De også, og De også, og enhver anden. Jeg ser slet ikke så ofte i det. Det må jeg jo også mange gange – sådan med skægget ... Men da behøver jeg slet ikke at se, det føler jeg. Og når jeg vil se noget, ser jeg kun det, men ikke hele ansigtet. Så bliver det for dagligdags. Jeg ved, venner, at De ikke rigtig bryder Dem om det. Jeg ved jo, hvordan det er i en familie: Der er en imellem, der har et kønt ansigt, som De siger, og som så kan slå sig løs. Og den anden, den er sådan og sådan. Ja, sørg dog også for din krop, se ikke på deres! Glem ikke dig selv, glem ikke din krop!

Men det kommer ikke kun an på den. Hos de fleste mennesker kommer det jo kun an på dette: Han føler, om han er god eller dårlig. Og han føler også, om moderen har eller ikke har et virkeligt moderhjerter, hvordan de, jeg var ved at sige ægtemændene, men mændene, hvordan de er, om de ikke hellere ville have et ungt menneske, og

ikke knuser en mor: Ak, gamle kone. Men jeg elsker mødrene og de helt små børn, de der imellem, som indbilder sig så meget, dem behøver man ikke at knuse, nej, nej, de er allerede blevet bremset nok gennem deres indbildning, når de har bildt sig noget ind. Hvis de er forkvalede, bliver de hovmodige. Alt dette, venner, læg det fra Dem, vær nu virkelig engang menneske, og vær tilfreds med det, som Gud har skænket Dem!

Og se Dem så ikke så ofte i spejlet! Det er heller ikke spor nødvendigt at hjælpe til – vær ganske naturlig. Forlig Dem med det ydre, men når der ikke er orden inde i Dem, så er det løgn og bedrag. Kære venner, der må herske orden i Dem, det vil sige, så vil Gud herske, når De følger Dem efter hans orden, når De lever i hans, i den guddommelige orden, så vil Gud også være i Deres krop, og så vil Gud føre Dem. Bliv så i hans føring! Mere forlanger jeg ikke af Dem. Men De må først være så vidt, Deres hjerte må blive gjort varmt. Og det vil blive gjort varmt, når jeg siger Dem sandheden. Hvad jeg kan, det kan De også, De har bare ikke vidst det, De troede bare ikke på det, De havde bare heller ikke viljen. De har frakendt Dem alt mod, og siger: Ja, hvordan kan jeg alene hjælpe så mange mennesker! Nå, havde De ikke kunnet gøre det samme gode? Ja, hvis De havde vidst, hvad Gud har bestemt for Dem her, at De skulle være kommet til selvbevidsthed, at De derigennem havde erkendt Deres mission, havde erkendt Deres kald, og virkelig ikke havde ladet Dem forkvale, men var forblevet helt naturlig, uden menneskelig forkvakling, for Gud har dannet Dem. Når De er blevet forkvaklet, er De indbildsk: Jeg har et bedre arbejde end denne, ham giver jeg mig ikke af med. Jeg kunne sige meget. Lad os nu ikke tale for meget om det, men det havde De jo også, hvis De havde vidst alt det, og også gjort det, De burde gøre.

Og når Gud er hos Dem, så behøver De slet ikke at frygte, så råder De også herefter over en meget større viden, og så kan De bedre sætte Dem igennem. Det var det, jeg sagde i begyndelsen, at når Gud har skænket os et jordisk liv her, så har han gjort noget bestemt. Han har ikke sagt meget, han har gjort det. De har heller ikke hørt det, men De har en krop. Han skabte den ene, han skabte den anden, og siger: Voks og former jer! Og sådan er det i alt. Alt vokser og formerer sig. Det kunne vi slet ikke. Når De bygger et klaver, så vokser det ikke, så formerer det sig ikke. Når De bygger et skab, bygger hus, det vil ikke formere sig, så må De hele tiden bygge igen. Gud har kun skabt én gang, og derved bliver han. Og når De engang har grebet Guds hånd, som han rækker Dem, og De ikke giver slip, ikke slipper den, så fortsætter det jo sådan. Så er De virkelig ikke alene, så står De i Guds tjeneste. Og så vil De kun gøre det, som Gud vil. Og så behøver De slet ikke mere at frygte, så er frygten forsvundet fra Dem. Så findes det intet ondt mere, men kun godt. Men overalt, hvor De ser nød og elendighed, føler De Dem forpligtet til at hjælpe! Og De hjælper, og De har også kraften. Så megen kraft giver Gud Dem, at De kan hjælpe Deres næste. Og det var så alt. Men gør det nu! Nemt sagt, men det er også nemt gjort – for den, der har viljen. Venner, jeg kunne sige meget, skal også sige meget, så De forstår det.

4

Hvert menneske påtager sig en pligt, når han står her i det jordiske liv. Ligesom når han indgår i ægteskabet. Manden overtager pligten til at forsørge sin kone, at sørge for hende, at skaffe et hjem, så hun dermed også er en mor for ham. Og han grundlægger en familie, fornemmelsen får ham til det. Familien kommer i stand. Han sørger også for familien, han klarer det. Faderen bringer udefra alt herind, så familien kan eksistere, så den kan leve, og sørger også for, at de ikke lider nød. Og moderen sørger for det huslige. Og hun hengiver sig med al sin kærlighed til sin familie. Og der kommer også så meget til, det vil sige, at hun hermed har opfyldt sin pligt. De er lykkelige ved det.

Så måtte man jo også sige: En fremmed mand gifter sig med en fremmed pige. Der findes mennesker, som så siger: Jeg vil da ikke brødføde en ukendt pige, nej. Eller pigen siger: Jeg vil slet ingen fremmed mand have, jeg vil have en anden. [Ier] Nej, Gud har villet det, og sådan skal det være. Men dermed overtager to mennesker jo pligten. Og børnene overtager herefter den fortsatte pligt. Og sådan fortsætter og fortsætter det, og sådan udvikler det sig. Allerede dette, kære venner, er en gudstjeneste. Men vær nu retfærdig, altså vær først og fremmest overfor sig selv, og så også for sin næste, og så også for hele familien. Så går alt sin rette vej. Og nu måtte jeg gribe videre: Hvis manden, hvis kvinden forfalder til en løgn, tager børnene det til sig. Når kvinden får bekymringer og vanskeligheder, over at hun ikke, for at være på den sikre side, har gjort alt det, der skulle gøres, vil også børnene blive bekymrede, og de vil også komme i nød, i en fare – i det små, således også i det store.

Altså, nu må De vide, hvilke opgaver De har, kære venner. Selvfølgelig skal De nu ikke løbe ud og sige: Så, nu foretager jeg mig ditten og datten, nu må der bliver sørget for det. Nej, enhver er først og fremmest sig selv nærmest. Først må han være ren. Først må han være et kærligt menneske. Først må han blive ført tilbage til det naturlige, til det guddommelige, til Gud selv. Så modtager han alt, og så kender han også sin opgave. Så vil han aldrig gøre noget forkert, men kun det rigtige. Når De gør sådan, kære venner, så vil De også have sådan en lykkefølelse, så vil De også regnes med til de lykkelige, tro mig! Men gør først Deres pligt!

Hvem der nu er alene, der hverken har far eller mor, hverken bror eller søster, tante og onkel, dem kender han intet til, ja, han sørger for så vidt for sit eget liv. Men så vidt han har gjort gode livserfaringer, om hvordan et menneske også kan hjælpe sig selv, så han står i forbindelse med Gud, så forstår han også at føre sine næste. Han ved, han føler det, at han her har en livsopgave, og gør altid det, som stiller ham tilfreds, som gør ham lykkelig. Også disse mennesker kender jeg. Heller ikke disse mennesker er ukendte for mig, ikke, fordi jeg har set dem så tit – nej, jeg ved det!

Det, jeg har skullet sige i dag, kære venner, vedrører ethvert menneske. Jeg må sige det, der er nødvendigt. Forbarm Dem også over Deres næste! Når De vil hjælpe, så kun, som jeg lige har sagt, når De først har modtaget hjælpen. Lad først Dem selv blive hjulpet, lad Dem først føre. Og når De er i denne føring – jeg kommer igen

tilbage til det samme – så kan jeg række min næste, der er dernede, min hjælpende hånd, jeg kan også føre ham på denne vej. Er det ikke en vidunderlig opgave? For hver enkelt? Jeg tror det dog.

5

Jeg kender mange mennesker. For i disse få år, hvor jeg indtil nu har måttet være her, har jeg mødt mange, mange mennesker, også taget kontakt med dem, sådan set. Men hvor er mennesker dog forskellige! Og hver har sådan sin eget fidus, eller den ene såvel som den anden har sit eget talent. Fidusen, hvormed menneskene kan lyves for og bedrages og snydes, og den anden har evnen til at føre ham, sådan som han selv engang blev ført. Ved den sidste er lykken, ved den første ulykken. Ligesom den ene ved en fidus kan trække den anden i skidtet, vil det for enkelte af Dem også kunne ske det, at når De var omgivet af et falskt, af et slet menneske, så er De styrtet i ulykke, og at De derigennem har lidt skade. Men en, der har villet det gode, gennem denne har De ingen skade lidt, men der, gennem denne, har De altid erfaret det gode. Og sådan har De gennem livet for størstedelen fundet et menneske, hvor De mener at kunne udøse Deres hjerte, der har forståelse for Dem, for livet. Så var det altid nemt for Dem. Ikke nødvendigvis, at manden går til konen, eller barnet til mor eller til far, eller omvendt kvinden går til manden, til sin mand, nej, det kan være en anden, et helt andet menneske, som den ene eller den anden af hans nærmeste ikke kender, et menneske, som han føler sig godt tilpas med, til hvem han kan tale åbent og ærligt, idet han hos denne kan udøse sit hjerte, som ikke kun trøster ham, men virkeligt giver ham så meget med på vejen og siger: Hav dog nu tillid, det kommer snart. Og sig det ikke til nogen! Når du ikke siger noget, så lyver du ikke. De må endnu ikke vide det, for de forstår det ikke. Og jeg giver dig et godt råd: Gør det sådan, det har jeg også gjort. Og han har gjort det sådan, det er også gået ham godt. Og hvorfor skulle det ikke gå dig godt? Tab ikke modet! Ti, sig ikke meget, og gør det for dig selv, som du har brug for! Du må tage dig af dig selv. Og når mennesket har gjort sådan, har fulgt dette råd, er det altid gået ham godt, siger han: Jeg har en god læremester, jeg har en god lærer. Jeg har fundet et menneskehjerte. Det er en gammel kvinde, det er en gammel mand, eller for min skyld en ung kvinde, det er en ung mand, eller måske er det et barn, det er lige meget, det er det samme, hovedsagen er dette: Han ved det.

I det andet tilfælde måtte jeg spørge, som jeg nu siger det: Ja, når sådan et ældre menneske går til en yngre, så får han jo intet råd. Sådan en kone på 60, 70, 80 år kan jo ikke gå til et barn, og bede dette barn til råds om, hvad hun skal gøre. Det troede De slet ikke på. Troede De på det? Ja eller nej, sker det? Ville De gå, med den alder De nu har, til et barn på tre, fire, fem år? Ja eller nej. Tal åbent, sig sandheden!

Mand 1: Ja, hvis det er et godt råd, ja.

Bruno Gröning: Et øjeblik, det ved De slet ikke på forhånd!

Mand 1: Ja, hvis det drejer sig om et godt råd.

Kvinde 1: Børn siger sandheden.

Bruno Gröning: Skænker De sådan et lille barn så megen tillid, og tror De, at et barn ved mere end Dem?

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Hvor De har levet så mange flere år på denne jord?

Kvinde 1: Ja.

Bruno Gröning: Ja eller nej?

Kvinde 1: Ja, ja.

Bruno Gröning: Næh, jeg vil ikke kende sandheden der, nej, slet ikke på forhånd. Men fornemmelsen findes i mennesket, også i dem, der allerede har været længere her på jorden. Der allerede har haft sin krop i 60, 70, 80 år, som pludselig taler til et barn, der er to, tre, fire, fem seks, syv, otte år gammel, hvad ved jeg, det behøver ikke at være så gammel, og slet ikke skolepligtigt, og siger muligvis slet intet til barnet, og barnet siger: Mor, sådan må du ikke være, det skal være sådan, det skal være sådan, det skal være sådan. I det små, i familien, sker det jo af og til sådan. Hvis moderen blot hører efter, når det lille barn, der næppe kan tale, siger: Mor, være ikke ked af det, det bliver jo godt igen. Kom, lad os synge, kom, lad os danse, kom, vi hopper! Moderen: Sådan et lille dumt barn! Nå ja, lille barn, du har ingen anelse om, hvilke bekymringer jeg har, hvad der plager mig. Hvor tit er det sket, venner, at disse mødre faktisk er blevet belært af deres mindste barn, så hun til i dag endnu ikke har glemt det.

I det andet tilfælde måtte jeg spørge: Hvorfor kom så de ældre folk til den lille Bruno, som de tidligere kaldte Lillebruno? Mange kendte slet ikke hans fornavn, de sagde kun: Ja, hvor er det dog et mærkeligt barn. Mærkeligt som det er, denne viden. Han har ikke sagt meget, men han må jo dog have gjort det. Han har sagt: Du er ikke syg, mor. Far, stå op, hvad ligger du der for? Og alle troede, han ville dø. Herefter konstaterede man, at det jo ikke var sådan, som de havde troet. Der var endnu længe til døden, og af sygdom var der intet. Ja, hvad har barnet mon i sig? Hvor er barnet? Find det for mig! Ja, de søger endnu i dag. Mange rejser endog meget, meget langt, for at søge efter dette barn.

Spørgsmål: Kunne De ikke også gøre det samme? De er jo samme skabning, De kommer jo også derfra, hvor jeg kommer fra. Vi har alle kun én skaber, alle kun én far, han har givet alle dette med, blot har mennesker ikke mere vidst det. De troede ganske enkelt ikke på, at de kunne gøre det. Forældrene har talt det fra Dem. Hos mig var det også forældrene, der havde forsøgt alt, sådan som forældre gør det. Ikke at jeg vil gøre mine forældre, de kædelige forældre, til skamme, det har det ikke noget at gøre med, venner, nej. De var vant til det sådan: Børn skal lystre. Sådan gjorde jeg ikke, næh, ikke det. Jeg siger: Det I forlanger af mig, det du, kære mor, forlanger

af mig, det gør jeg ikke, det er forkert. Og hvad far forlanger, det er forkert, det gør jeg ikke. Nej, det vil jeg aldrig gøre. Naturligvis var de vrede og hvæsedede: Vi skal lære den lømmel! Ørefigner har ikke skadet noget, gjorde heller ikke ondt. Det var kun smerteligt, den ene ting, at forældrene ikke selv havde forstået det, det er det smertelige. De andre har derimod forstået det, så alle naboerne faktisk herefter kom og sagde: Det er jo Deres barn, Ja, hvad tror De! At de sagde: Ja, det er jo umuligt! De kunne jo ikke tro. Hvor mange år har de ikke brugt for at overbevise sig. Det kan jo ikke være rigtigt, at jeg, at vi har sådan et barn, sagde forældrene. Ikke vidst, ikke troet. Det er ikke beskæmmende for dem, men jeg måtte sætte mig igennem, jeg måtte sige dem sandheden. Ja, og så, kære venner, fra denne barndom, det vil sige, hvad De kalder barndom.

6

Jeg var kun få år på denne jord, og jeg blev forfulgt. Forfulgt bliver den, der gør det onde fra det ondes side, og forfulgt bliver den, der gør det gode fra den gode side, og frem for alt de, der søger det gode: Hvor er han blevet af, så lille han end er? Hent ham til mig! Og heller ikke det var dengang nødvendigt, at jeg kom der direkte. Dette barn er forblevet det samme som i dag. For Dem er det nyt. Og siden fremkomsten, det vil sige, da verdensoffentligheden erfarede det, ja, da taler man om det. Åh, da har man givet denne, den lille, så mange titler. De fleste var beskidte, smudstitler som "mirakeldoktor" og meget andet. Hvem er egentlig denne mirakeldoktor? Hvad tror De? Jeg? Nej, venner, det er og bliver én, det er Gud selv. Men det kan kun det menneske gøre, der virkelig er i den guddommelige føring. Ikke, at han bilder sig noget ind, men at han virkelig er i denne, og at han virkelig endnu har et sundt menneskehjerte, menneskefølelse, gudsfølelse. Gud er menneske, ja.

Men tro da ikke, at Gud ville betjene sig af en af sine mange kroppe, hvis den ikke er ren. Tror De, at Gud er så uren, at han ville virke i en uren krop, vi kan roligt sige stige ned i, for at De forstår mig, og at han virker gennem denne? Nej. Han ville heller ikke have et snavset fad med noget snavset fyld, eller et rent fyld i et snavset fad. Det gør De jo heller ikke, men slet ikke Gud, for Gud er renhed. Gud er alt for os, vi er intet uden ham. Men hvorfor skulle Gud ikke også gøre brug af Deres krop? For det har han jo skabt Dem til. Men De må først gøre Dem fri, det afhænger helt af Deres vilje. Og så får De den gode kraft, så kan De hjælpe Deres næste.

Og sådan er det jo altid: Når De vil hjælpe Deres allernærmeste – han er i en stor fare – og De ikke er fej, De taler ikke, men gør det, der virkelig hjælper ham, og så kan De hjælpe ham, og derefter har De hjulpet ham igennem, idet De gør det. Altså gå altid over til handling, ikke trøste sig med løfter, ikke indtil videre trøste sig med snak: Det bliver godt, om ikke i dag, så i morgen. Der findes mange mennesker, som er blevet så vant til at lyve, der lyver for Dem, og dermed også bedrager. Hvis De ville trøste sådan en, som De altid har trøstet Dem selv, altid for en dag, først fra den ene time til den anden, fra den ene dag til den anden, fra den ene uge til den anden, fra den ene måned til den anden, fra det ene år til det andet, altid trøstet sig selv: Jeg

vil også engang have tid til mig selv. Jeg har ingen tid i øjeblikket, nu må jeg først klare dette. Og dermed, kære venner, forsømmer mennesket sig selv og sin egen krop. Og så bringer De "smudset og skidt ud!" Hvis det er udenfor kroppen, kunne De endnu fjerne det, men hvis dette smuds og skidt, sygdommen, griber kroppen så meget, at det sætter sig fast i kroppen, så vil det blive svært at få det smidt ud. Og her er det kun muligt, når mennesket optager den guddommelige kraft i sig, der så virker i kroppen, og får smidt alt smuds og skidt ud. Og hvor det er sket, der taler mennesker om mirakler. Der er sket et stort mirakel! Manden eller kvinden eller barnet var syg, ja, og er pludselig blevet rask. Sikkert siger mennesker: Der viser Guds hånd sig. Ja, det kan kun være kommet fra Gud. Men tror du det? Ja, du godtager det, men du taler ikke fra hjertet. Der må være noget, men du bekymrer dig ikke om at undersøge det, så du også selv kan erfare helbredelsen. Og du taler altid om mirakler. Det er ikke nødvendigt at tale så meget om Gud, det er kun nødvendigt at gøre, hvad Gud og du selv er værd for dig. Så vil du have modtaget det gode, så vil du også kunne forstå, så vil du også råde over viden. Det, som kun Gud ved, det ved vi ikke. Jeg ved jo heller ikke meget. Eller troede De, at jeg ved meget? Nej, venner, jeg ved fortsat ikke andet end det, som mennesker desværre ikke mere ved i dag, mere ved jeg ikke. De ved intet om Dem selv, og derfor intet om Deres næste.

De ved overhovedet intet mere af det naturlige. De ved overhovedet intet mere om Gud. De tager kun ordet Gud i munden, det er alt. Mund, udvendigt. At tale med hjertet, at handle med hjertet, venner, hvor det hjertelige kommer frem, til det hører der mere. Det er en magt, det er magten, det vantes magt. Når De i et brev har skrevet: Mange kærlige hjertelige hilsener, din Juliette, din Franzl. Når et menneske siger: Menneske, du hader jo dem, du har skrevet det til. – Det er jo lige meget, jeg må jo skrive sådan. Tænk dog på, hvis jeg ikke skrev det til tante Jule, og onkel Otto ser det, ja hvad ville der så ikke ske? Hvis jeg så ikke skrev "Mange kærlige hjertelige hilsener", siger han: Aha, nu vil de ikke vide mere af os, men arve vil de. De skal bare komme! Og så ved du jo, min kære, hvis jeg ikke skriver det, så får vi jo intet mere fra dem. Du ved, jeg bryder mig ikke om dem, men skrive det må jeg. Ved De, hvad det er for et menneske? En hykler, en løgner, en bedrager. Han tjener ikke Gud, men den onde. Og dermed vanærer han sig selv, herefter kommer det tilbage til ham selv igen. Og så undrer han sig over, at det ikke går ham godt. Men når han er kommet i nød, i fare, så er onkel Otto og tante Jule gode igen, så komme de igen: Ak ja, hvis vi ikke havde dig!

Men hvis jeg møder sådanne mennesker, virkelig har mødt dem, og hvor jeg vidste, hvordan de forsynder sig mod deres næste – de alene har blot vidst det, eller den ene eller den anden af deres allernærmeste, ingen andre, ingen har fået det at vide – og jeg så slynger dem sandheden lige i hovedet: Ved De, hvordan De allerede har forsyndet Dem overfor Deres næste, havde forsyndet Dem? De anså det ikke for nødvendigt at hjælpe Deres næste, De var der ikke, for at give dem en eller anden håndsækning, De ville kun have: Jeg kan jo ikke. Jeg er jo syg, kære tante, kære onkel, du ser det jo, kære far, kære mor – hvad ved jeg – kære lillebror, kære lillesøster – hvordan mennesker sådan er – jeg kan jo ikke! I virkeligheden:

Menneske, rend og hop, klar dit skidt alene! Men når han er kommet i nød, i fare, da kommer disse mennesker, selv om man har gjort dem ondt. De kommer så på ubevidst måde, og hjælper ham alligevel. Og så er der også mennesker, som så ikke havde hjerte og fornemmelse for det, der så ikke kan frembringe følelsen, og siger: Jeg har behandlet ham dårligt, og han kommer og hjælper mig alligevel. Hvad hvis han ikke var kommet! I øjeblikket er han god, men herefter: Menneske, gå dog, jeg behøver dig ikke mere! Nu er jeg rask, nu har jeg igen alt, nu kan jeg igen klare alt, nu behøver jeg dig ikke. Ikke sagt direkte til ham, der er mennesket for fejlt, men til andre og sig selv, opfører han sig tilsvarende.

Kære venner, hvordan skal det så føre mennesket til sin lykke? Hvad mennesket sår, vil han høste, og den, der har strøet en ond sæd ud, vil høste noget ondt. Det forbliver ikke ved ét ondt sædekorn, men af dette vil der opstå mange. Dermed har det onde formeret sig. Det onde breder sig jo kun, breder sig i dag endog i menneskelegemer. Og det drejer sig om at fjerne dette. Man må rykke det ud stykke for stykke. Man må holde fast i ham og sige: Nu passer du på, så det onde ikke sætter sig fast i din krop igen. Sørg du for, at der er orden om og i dig selv! Sørg altid for, at der er orden i din krop, så det onde ikke mere kommer ind i dig! Men hvor giver det meget arbejde!

7

Men nu, kære venner, den, der har udstrøet en god sæd, vil han også få en ond høst? Når han har sået det gode, når han gør det gode, så vil han modtage det gode. Holdt! Mennesket troede: Når jeg gør et andet menneske noget godt, så må han – det er så betingelsen hos ham, ikke hos mig – så må han også gøre det gode for mig. Nej, ikke den, som jeg har hjulpet. Så er jeg lykkelig for, at det går ham godt, ovenud lykkelig er jeg. Denne løn får jeg ikke af den, jeg har hjulpet her, nej venner, den får jeg fra Gud selv. Og når jeg bliver i den guddommelige føring, her og der hjælper en, jeg giver ham alt, hvad jeg har, det skader jo ikke, det jordiske, det giver jeg ham, det vil sige det guddommelige i det jordiske, i den jordiske krop. Og så går jeg videre, jeg bliver nu ført, og så kommer jeg, Gud fører mig virkeligt til et menneske, eller ligegyldigt hvorhen, hvor jeg igen vil få mere, end jeg har givet den anden, den tredje, den tiende, den tyvende, tredvte – meget, meget mere. Så siger jeg: Ja, jeg vil jo slet intet, og så kommer den gode tanke: Åh, nu kan jeg hjælpe flere. Nu er det ikke kun tredve, nu er det allerede trehundrede. Alle dem kan jeg give det.

Ja, venner, det er Gud. Sådan vil han det. Hvad vil han fra sine? Hvem regnes i dag endnu med til ham. Hvem tror i dag endnu på, at Gud har bestemt så meget godt for ham? Det er de færreste mennesker. Og derfor går det menneskene sådan, derfor er nøden og elendigheden blevet så stor, derfor ved mennesket ikke sine levende råd mere. Han ved ikke, hvordan han skal gå over til handling, for først og fremmest at kunne hjælpe sig selv, befri sig selv for det onde, for han er altid omgivet af det onde. Venner, deri ligger det.

Men hvorfor må alt være sådan? Erkendelse er den bedste vej til forbedring. Hvorfor kommer mennesket ikke til selverkendelse? Så vil han vide at forbedre sig, hvordan han skal gå den bedre, så vil han bestemt gå den gode vej. Men så længe han endnu ikke er kommet til erkendelse, så længe bliver det ikke til noget. Nu er jeg kun her for at forklare Dem, for så vidt at sige Dem sandheden om, hvordan mennesker er, hvor meget ondt der stikker i dem, og at De nu må løse Dem fra det onde. Jeg hjælper noget, jeg fører Dem kun på den gode vej. Hvem der i dag endnu tror at måtte gå den onde vej, at han siger: Der forventer jeg mig mere, og jeg er kun lykkelig, når det går mig godt og de andre dårligt. Det er de 10.000, som er ovenpå, der vil det sådan. Men når du, lille fyr, tror på, at du så lever bedre, ja værsgo, så gå, så drager du først læren! Men jeg ved, at han også kommer, når han har erkendt, at han jo er forfalden til det onde gennem disse mange tillokkelser, at han er så vidt forfalden til det onde, helt er udleveret til ham, og at han så selv skriger om hjælp, hvor han har erkendt: Nu er jeg faldet i hænderne på den onde. Så skriger han om hjælp, så er det så vidt. For det god..., det onde fører mennesket tilbage til Gud, det vil sige, gennem det onde kommer han til erkendelse. Også ellers, hvis De, Deres legeme, Deres krop, ikke var blevet grebet af det onde, så ville De ikke være her.

8

Der findes kun ganske få mennesker, som har fundet vejen her til vennekredsen, ikke kun af egen interesse, men af interesse for at blive klar over noget: Hvor er sandheden? – Der findes sandheds-søgere – og: Hvordan kan jeg hjælpe mennesker? Det vil jeg overbevise mig om, jeg går derhen. Og så, så er han kommet her, selv om han også kom i en anden tro, som mennesker ellers er vant til, så bliver han belært om en anden, en bedre tro, og så siger han: Ja, det har jeg ikke troet, at der blev gjort den slags der, at vi selv kan erfare sandheden, og at der ikke kun er hensigter, men at der er sket handlinger, og at der ved at disse handlinger jo er sket det og det, hvor jeg står foran en gåde, og hvor jeg må sige: Det er mirakler, der er sket. Ja, venner, De må tale om mirakler: Det er et mirakel! Og De har ikke noget valg, og vil gang på gang kun sige: Det er et mirakel! Et mirakel, han har aldrig set mig, han har ikke rørt min krop, han har ikke spurgt efter sygdomme, han har heller ikke behandlet dem. Jeg har kun troet på det gode, for jeg troede, gennem Gröning, gennem foreningen, at kunne finde det gode, vejen til Gud. Det var alt. Jeg ville være fri for det onde, for dette utyske, der havde taget bolig i min krop, for det gnaver i min krop, så jeg allerede har haft store smerter. Jeg søger efter ham, lige til jeg finder ham. Og jeg tror også, når han ikke selv er der. Jeg tror, at jeg igen vil opnå det, at jeg igen har en krop, hvor der virkelig hersker orden, at ulykken forsvinder fra den, det tror jeg på. Og nu er jeg her, og nu tror jeg virkelig. Jeg generer ingen. Jeg bekymrer mig ikke om noget, men jeg bekymrer mig om mig selv, om min egen krop. Jeg løser mig fra det onde. Jeg er rede til at modtage den gode, guddommelige sending, som Gud ikke kun har bestemt for mig, men også for alle mine næste, den optager jeg. Og jeg vil være Guds vidne, jeg vil sige: Jeg har løst mig fra det onde. Jeg fik lov til at modtage det gode. Gud gav mig denne nåde. Gud gav mig det, som

han har bestemt for alle mennesker. Og når mennesket har modtaget det, går han til sin næste og spørger: Ja, hvorfor har du det ikke? Du kunne have det samme gode, du kunne også leve i den guddommelige orden, du kunne gå denne vej, hvis du ville. Og du kunne også erfare helbredelsen, når du løser dig fra det onde.

Og dermed, kære venner, har De allerede hjulpet Deres næste. Når De alene har erfaret helbredelsen, at De nu har gjort alt for det, De taler sandheden, De siger det til Deres næste, der endnu er behæftet med denne ulykke, med dette utyske, når De står foran ham som et sandfærdigt menneske, at De siger ham sandheden, da vil det onde vige fra ham, for De siger ham det med bestemtthed, ud fra Deres egen overbevisning, at det onde forsvandt fra Deres krop. Og De føler Dem fri af alle vanskeligheder. Kroppen er ikke mere belastet, den er aflastet. Han vil tro Dem, han føler også, at De siger ham sandheden. Og da taler det gode, det guddommelige, som mennesket har modtaget, ud fra ham. Han stråler det jo endda ud, og det trænger ind i næstens krop. Han overbeviser sig selv om det og siger: Nu tror jeg også. Jeg ville ikke tro, jeg kunne ikke tro, men nu kan jeg tro, fordi jeg føler det. Jeg overbeviser mig også. I dag modtager De det gode. De overbeviser Dem. Jeg advarer Dem, kære venner, mod i det fortsatte jordiske liv at være et letsindigt menneske. De skal ikke være lettroende. De behøver heller ikke at tro det, jeg har sagt Dem, nej, overbevis Dem!

Den første overbevisning er, at De overbeviser Dem om Dem selv. Så vil De også være overbevist om det, som jeg har sagt Dem, at det ikke er andet end kun sandhed. Men fæld ikke dom over et menneske forinden! Bedømme kan kun den, der kender mennesket. Men han kan ikke lære det at kende, fordi han endnu ikke kender sig selv. Altså må han begynde med sig selv. Og i øvrigt er det altid sådan, at når én erfarer sandheden, så erfarer yderligere andre mennesker sandheden gennem ham. De er et virkeligt Guds vidne. De vidner også for det gode, for det guddommelige, for Gud selv. Og så bliver flere grebet. Lad os sige, i morges var der en, nu er der allerede to. I overmorgen har disse igen en, så er der allerede fire. Men når De på et år har 30 mennesker, selv om De kun har hjulpet en, og de som bliver hjulpet, hjælper igen de næste. Det er en kæde, lad os sige på 30 led, de ville sige på 30 mennesker. Og disse 30, hvor De kun har hjulpet en – men virkelig helt har overbevist ham, så han kunne overbevise sig selv – vil hver af disse give det videre, og det bliver på et år, jeg nævner kun et lille tal, det kan være 30. Er De god til at regne? Næste år: Disse 30 fortsætter, de kan ikke andet, de vil hjælpe. Det er den gode vilje, den guddommelige vilje i dem, da har de igen et menneskehjerte, da har de igen kærlighed til næsten, de har nyt livsmod, ny livskraft. Og hvor mange vil det blive i det næste år? Når disse 30 næste år igen gør det, så bliver det 30 gange 30. Hvor mange er det?

Kvinde 2: (sagte) Ni hundrede.

Bruno Gröning: Hvor mange?

Flere tilstedeværende: Ni hundrede.

Bruno Gröning: Ja, og sådan fortsætter det de næste år igen. Ser De: Fra det ene år til det andet allerede ni hundrede gennem en. Nå, disse ni hundrede igen?

Flere tilstedeværende: (*mumlen*)

Bruno Gröning: Gange 30! Nå, hvor mange tusinde er det?

Mand 2: 27

Bruno Gröning: Ser De: Gennem et menneske på godt to år 27.000, ikke?

Mand 2: Hm, hm!

Bruno Gröning: Det er sket. Har De nogensinde – jeg regner ikke videre – nogensinde troet det? nej, tvivlet. Hvad kan jeg dog gøre! Ser De, venner, når enhver siger sådan, som de fleste mennesker ofte gør: Hvad kan jeg dog gøre? Hvad kan jeg dog hjælpe med til?

9

Jeg kunne give Dem flere regnestykker, men jeg ved, at det ville føre for vidt. Lad os holde os til, hvad jeg har kunnet sige Dem i dag. Gør det blot engang! Nu skal De ikke sige til Gröning: Jeg gør det, det lover jeg Dem. Lov Dem selv det! Når De har lovet Dem selv det, så har De dermed givet Gud et løfte. Jeg henviser Dem til: De har givet Gud et løfte, fordi De er guddommelig. Tro på, at Gud hører alt, at Gud ved alt! Nogle få mennesker har han også givet en del af sin viden, det vil sige, at han siger dem så meget og tilbyder dem så meget, at De ville sige: Det er en clairvoyant. Tja, det tror jeg heller ikke. Det er et menneske, der står i forbindelse med Gud. Men også fra den onde side findes der det, at mennesker råder over en viden; men det er så det onde, og da må De være forsigtig. Vær ikke lettroende, venner, nej, heller ikke letsindige! De har altid pligt til at overbevise Dem om det, den ene og den anden af Deres næste siger Dem, og til det, jeg har sagt til Dem. Denne pligt har De. Ikke ligge på maven for Gröning, nej, nej, og sige: Når du kan gøre noget, så vis mig det, så tror jeg. Åh, tidligere fandtes disse mennesker også, som gik løs på Kristus og sagde: Hvis du beviser for os, at du kan det og det, så tror vi. Nej, venner, sådan går det ikke til. Åh, så behøver jeg ikke at give Dem flere oplysninger. De ved jo også allerede meget, hvordan man selv havde forvansket meget, og hvor forkert og urigtigt mennesker endnu i dag forstår det, stadig ikke det rigtige. Menneskene forstår ikke engang sig selv, og hvordan skulle de da have forståelse for deres næste? Det er dog virkelig ikke muligt, kære venner. Det må jo være indlysende for Dem. Men har De forståelse for Dem selv, så er det godt.

Eller tror De, at jeg nu skulle opremse tilfælde for Dem, om hvordan mennesker har oplevet helbredelsen, i det hele taget opremse disse tilfælde? Nej, de fleste af disse mennesker har jeg ikke set, det vil sige ikke set fysisk. De har vidst, hvad de ville. Der var en, enten har han telefoneret, har skrevet, har telegraferet, har talt eller han tav, han var i en forening eller har forbindelse til en forening, var selv ikke engang til stede. Han satte sig til ro, optog roen i sig, han har bedt til Gud, han har bedt og han

har troet på, at Gud vil opfylde dette hans inderlige ønske, og så er det sket. Ikke sådan, som De troede det skulle være, nej, slet ikke sådan. For det meste er det forkert, nå ja, hvordan skulle De også vide alt? Hvordan skulle mennesket erfare sandheden, hvor mennesker for størstedelen er blevet store i usandheden, mere og mere blevet store i løggen, ikke i Guds kærlighed. Altså, mennesker udvikler sig, bliver også mere fuldkomne, efterhånden bliver de rene. Og når de er kommet gennem rensningsanlægget, hvor alt bliver rensset – og dette her kunne vi betegne som et rensningsanlæg, alt bliver rensset her, her får De virkelig forståelsen. De bliver ikke hvervet, og De bliver ikke tvunget til at skulle komme, nej, det er helt op til Dem. Hvem der i dag endnu ikke har besluttet sig, behøver heller ikke at komme her, han bliver derhjemme. Skal ikke, han ville kun forstyrre. Men hvis han har viljen, har tiltrækningen, har trangen, hvor han allerede ved, hvor han også føler at det er rigtigt, så er det godt. For derude siger også alle: Hvad vi siger, hvad vi prædiker, det er rigtigt. Hm, hvem har ret?

Det fornuftigste, venner, er, at De overbeviser Dem om alt, om De har ret, om fornemmelsen De har, ikke har vildledt Dem. Det er det vigtigste.

Tredje cd

1

Nå, kære venner, jeg vil ikke spørge Dem enkeltvis, men jeg tror dog, at De af det lidt, jeg måtte sige til Dem, har forstået, hvad der for hver enkelt af Dem er nødvendigt, også for Deres familie, for alle Deres næste, hvad De skal passe på. Når hjertet er blevet koldt, må det varmes igen, ikke? Sådan er det rigtigt. Nå, har De nu et varmt hjerte, et kærligt hjerte? Er De så fuld af kærlighed, at De nu virkelig bekymrer Dem om Dem selv, om Deres egen krop, om Deres fortsatte jordiske liv? Har De optaget så megen kærlighed til Dem selv? Hvorfor ikke for Deres næste? Erfaringer gør klog, siger man, og deri ligger viden. Ved De også, at det drejer sig om Dem, ikke om Gröning, at det kommer an på Dem selv, ikke på Gröning? Det kommer ikke an på Gud, det kommer an på Dem. Gud er altid lige god. Gud er mere, Gud er alt. Uden ham er vi intet. Men nu kommer det ikke an på Gud, men på Dem selv, hvordan De står overfor Gud, hvordan De jo tilhører ham, om De virkelig tror på hans godhed, og på alt det, han har bestemt for Dem. Ja eller nej? Og derfor kan man sige: Indstil Dem rigtigt, løs Dem fra alt ondt, fald til ro, optag roen i Dem, og tro på, at De gennem denne ro også modtager forbindelsen til Gud! Gennem uroen kommer det onde, gennem roen det gode. Og nu tror De, så De beder til Gud – ikke med munden, så De taler med hjertet, og også tror på – at Gud vil opfylde dette Deres hjertens-ønske. Jeg er vidne, jeg ved det: Gud gør det.

Men den, der tror: Nu går jeg der og derhen, den som ejer mange penge, der tror, han kan købe sig sundhed med penge – det De kalder sundhed, jeg siger "den guddommelige orden" – venner, det er en vildfarelse, det findes ikke. Dette jordiske gods er jo også det guddommelige materiale. Der findes kun lidt af dette ædelsand,

af denne ædelsten, derfor er det sjældent, og bliver taget til dækning af vores valuta og alle valutaer: gullet, brillanter, som disse små sten hedder. Men det har Gud jo ladet vokse på denne sin jord. Nu vil vi tage netop det, og siger: Kære Gud, tag dette, og giv mig min sundhed! Mennesket har ikke erkendt, at det er hans egen fejl, at han styrtede efter disse penge, efter dette guld, hvorved han har glemt sig selv, sin krop. Han bekymrede sig slet ikke om den, og han ville kun eje meget.

Og nu, hvor han ejer meget, nu vil kroppen ikke være med. Ja den, den har jeg glemt. Men det finder han slet ikke ud af, han er jo syg. Jeg troede, at jeg nu kunne føre et godt, et roligt liv, og nu kan jeg det ikke. Ja, du kære Gud, jeg ville give alt tilbage igen, blot for at have min sundhed. Hvad gør min familie? Den har jeg også glemt, endog forladt. Ja, hvordan går det dem? Jeg har ikke kunnet bekymre mig om dem, de er blevet uden interesse. Ja hvad har jeg nu? Jordisk gods, for hvilket jeg gav det guddommelige. Jeg [uforståeligt], jeg ville eje meget. Det tilhører jo ikke mig, det tilhører Gud. Men så vidt kommer mennesket slet ikke endnu, kun dette ene tænker han på, og siger: Nu ville jeg give alt her, blot for at blive sund. Hellere spise et stykke tørt brød, en simpel suppe, men være sund. At være fri, kunne spadsere, kunne leve frit, selv om jeg også skal bestille noget, hvis jeg blot kunne bestille noget, åh, hvor ville jeg være Gud taknemmelig. Jeg kan jo ikke engang bestille noget mere, min krop er blevet svag. Ja, ven, du skulle ikke have ladet det komme så vidt, du har glemt den, og nu er den blevet svag. Pengene, gullet, har ikke gjort dig stærk, og heller ikke din krop. Og om du nu fylder din krop dermed, så kan den ikke eksistere. Men tarveligt er det dog, finder De ikke også det? At mennesker overhovedet kan vove det. De kommer også til mig, jeg giver dem alt, alt vil de have – Giv mig blot min sundhed!

Gemene er disse mennesker. Jeg bruger også ordet "nederdrægtige". Hvordan kan et menneske dog være sådan? Det er jo ikke en, der tror på Gud, der tror på det gode. Nej, han var forfalden til det djævelske, det sataniske. Han [uforståeligt]. Ja, venner, og dette menneske vover virkelig at tilbyde Gud sådan noget. Han giver ham alt, og det er dog Guds – fy for pokker!

Altså, i denne sidder djævelen virkelig, det vil sige, djævelen er jo Satans tjener. Og det er disse mennesker, som tjener Satan, der helt hengiver sig til ham, og derigennem er kommet bort fra det guddommelige. Og derfor ved de slet intet mere, de ved intet fornuftigt, de ved intet mere om sig selv, de ved intet om deres næste, og de kan heller slet ikke tro, de har intet mere af det gode i sig, kun det onde, det føler de: ingen kraft, intet. Hvordan kan et menneske glemme sig selv sådan? Hvordan kan et menneske forsynde sig sådan overfor sin krop, og glemme sine næste?

Jeg tænker ganske kort på Paracelsus: Han havde jo også opfundet det flydende guld, det vil sige opfundet, ikke opfundet, han kunne dette, kendte sammensætningen. Han overvejede ikke længe, han siger: "Før jeg forlader denne jord, vil jeg ødelægge det". Det var lige ved at gå galt, det var lige ved at komme i andre hænder, for han sagde selv: "Når det kommer i menneskehænderne, vil det

ikke føre dem til lykke, men kun til deres ulykke. For guldets vilde gøre menneskene ulykkelige, men sundheden lykkelige". Og på denne vej blev han. I dag er han for alle læger, for hele lægestanden, alle tiders største læge. Men sådan, kære venner, kunne jeg opremse mange, mange flere mennesker for Dem. Tro ikke, at jeg er belæst, nej, jeg trækker kun en gang imellem sådan noget frem. Ligesom appetit, når De har sådan noget som en rosin, piller De den også op – tager den roligt med fingrene, det gør far, det gør mor, det gør alle, har de alle gjort. Jeg er slet ikke sådan, jeg har altid sådan en lille pose fuld af rosiner, behøver slet ikke at pille dem op, behøver slet ikke først at lade dem pakke ind. Men det var sådan i forbigående, kære venner. Var det også sådan i forbigående for Dem? Var det ikke hovedsagen for Dem? Måtte De ikke virkelig tage livet alvorligt? Hvad er liv? Er livet sådan, som De lever det? Nej, liv er Gud! Og De har indtil nu henlevet hele livet. Når De samler erfaring, ja, så er det godt. Så bevæger De Dem fra i dag af virkelig på den gode vej, når De har smagt på det onde!

Man siger, at brændt barn skyr ilden. Nå, passer det? Jeg har i morges, i formiddags set: Et lille barn går hen til ovnen, moderen siger: Lad være! Jeg siger det også. – Ja? – En gang berøre, var ellers altid så dristig – Av! – og skriger. Tag det som en hjælp. – Nej! – Det mærkes, det var ikke meget, man måtte sige: En skam, at der skal så meget til, at det virkelig, som De siger, har en huskeseddel, så sker det ikke igen. Men hvem der endnu ikke kender det, som De heller ikke kendte det onde ... Alt har De forsøgt, men jeg tror, at De i dag kender det onde. De ved, at det onde, at det onde har nedværdiget Dem, har nedværdiget Deres krop, det ved De i dag. Og derfor denne vending, derfor denne omvendelse, derfor nu erfare det, som er godt for Dem. Jeg har i dag måttet sige Dem så meget, som er godt for Dem, om hvordan De skal være.

2

Nu, kære venner, jeg har i dag på anden vis lovet, at jeg endnu har meget, jeg må gøre færdigt. Misforstå mig nu ikke. Jeg når det aldrig, hvis jeg siger: Jeg er der og så der, men jeg kan ikke, jeg tager hensyn og siger: Jeg venter, til De alle er samlede, og så begynder jeg. Og så slutter jeg ikke, før jeg har gjort det, der tilfredsstillende mig selv, der gør mig selv lykkelig, at jeg jo ikke har glemt det væsentligste, at jeg har givet Dem så meget med på vejen, og at jeg ved, at De nu omsætter det i handling.

Og her, netop i Springe, vil De jo snart igen have lejligheden, det vil sige, at vi kan være sammen igen. Og det vil være den 6. december i år. Og hvad det siger Dem, hvad denne sammenkomst siger: Først og fremmest, at De allerede i dag forbereder Dem på denne dag, og samtidig vil De så igen være forberedt på det, at De ved, hvad Kristi fødsel, hvad Kristi liv, og hvad Kristi lære betyder for Dem her. Viden om det kan De kun få, når De ved, hvad deres egen fødsel betyder for Dem, hvorfor, hvordan og af hvilken grund, De er her på denne jord.

Ellers fejrer De som sædvanligt Deres fødselsdag hvert år. Den vigtigste fødselsdag, den har De ikke fejret, selv om De selv var til stede. Det lyder mærkeligt, men sådan er det. Og De huskede kun på at fejre den hvert år, fordi De blev mindet om det, og der hele tiden blev sagt: det er "Deres fødselsdag". Det er ikke Deres fødselsdag, men kun erindringsdagen, på hvilken De er født, for så vidt både år og time. Det skulle De tænke over. Der skete jo det, at Deres krop blev fritstillet for et jordisk liv. Det er jo vidunderligt: Min mor har båret denne min krop under mit, under sit hjerte, hende var det. Men så har Gud påbudt mennesket: Og nu skal jeg være selvstændig. Jeg har også fødder, jeg har også en krop, som far har det, som mor har det. Jeg kan bevæge mig frit. Nu er jeg nysgerrig efter at vide, hvad der findes her. Men hvad betyder Deres egen fødsel for Dem? En smuk, en vidunderlig opgave, venner, indtil næste gang. Og så vil jeg den 6. december sige Dem, hvad Kristi fødselstid betyder for Dem, for alle mennesker, for hvert levende væsen.

Hvorfor Gud her benyttede sig af kroppen, og han igen er blevet menneske. Han talte til mennesket, han viste mennesket alt, han førte det derhen, hvor det hører til. Han gav ham så megen kærlighed, han gav ham også beviser, så han kunne overbevise sig, og han kunne altid gå denne gode vej. Mange, som vendte sig fra ham, der ikke troede på det gode, forfaldt til det onde igen, var udleveret til det onde. Og så har det forplantet sig videre, og menneskene har på denne jord ikke rigtig arbejdet på sig selv, så ukrudtet, det onde, bredte sig rundt om dem, og de er nu kun omgivet af det onde. Og hvor denne nød og elendighed er størst, kære venner, der er Gud nærmest, Gud forlader ingen. Og sådan står menneskeheden i dag. Nøden og elendigheden er i dag på sit højeste. Og nu kommer Gud og kalder på dem. Han kalder dem tilbage, han formaner dem til det gode. Han formaner dem til det, de skulle være for ham, og at han nu optager det kærlige i sig, det han har fastlagt for enhver, at han driver det onde fra sig, at han ikke mere har noget tilfælles med det onde, og at han fra nu af kun gør det gode, for dertil har Gud skænket ham et, hans jordiske liv.

Mennesker hidtil, som de her til foreningen – ikke kun her i denne, i det hele taget, som det var i begyndelsen – kom, ikke kun at de kom i den tro, at de skulle sige det til Gröning, han ville nu behandle sygdommene, ikke kun, at de var i den tro, at de skulle opremse sygdommene, nej. Derude har de talt, har de ikke rigtig forstået at tale, der har de sludret løs med noget meningsløst vrøvl, fordi de ikke havde forstået alt, og fordi de var vokset op i denne sædvanes magt, troede de, at de fortsat kunne tale sådan her. For aldrig vil jeg gå over til at behandle sygdomme. Dette har man fra den jordiske side givet til mennesker, det vil sige, de som har retten til at behandle sygdomme, og også er retsligt beskyttede. Jeg tænker ikke på at behandle sygdommen, for denne er det onde, det er det syge, som mennesket, menneskelegemerne er grebet af. Det tvinger menneskene i nøden, i elendigheden, for der kan aldrig komme noget sundt ud af en usund krop, heller ingen sunde tanker, heller ingen sund vilje. Og det bliver mange mennesker syge af i dag. Det ville være djævelsk, satanisk, hvis jeg ville gøre den slags, når mennesker levede i den tro, at de måtte sige mig det onde, sygdommen, og at jeg måtte behandle det.

Og alene derved, kære venner, de som ikke kunne høre, har jo virkelig bevirket, at jeg ofte er blevet angrebet fra myndighedernes side, og at man har påført mig den ene retssag efter den anden. Og at menneskene har sagt noget vrøvl rundt omkring, der aldrig har svaret til den rene sandhed, men kun var løgn. Om det har været bevidst eller ubevidst, mennesket har ikke lagt vægt på ordet, han har sagt. Han var ligegyldig. Han siger: Nå, jeg har forstået det sådan, at det var sådan. Og oven i alt dette må jeg selv aflægge regnskab for disse mennesker. Jeg bliver draget til ansvar. De, ingen andre bliver draget til ansvar, kun jeg. Selv om dette ikke svarer til sandheden, men det må jeg selv ordne igen. Af den grund vil jeg ikke sætte disse mennesker på anklagebænken, nej, jeg har trukket en meget større lære deraf: Det er mennesket af i dag! Og så afskærer han det, at man ikke kan hjælpe ham til hans lykke, at man ikke kan føre ham på den vej, som han allerede længe havde kunnet gå, hvor han selv erfarer helbredelsen. Vanskeligheder over vanskeligheder!

Dette har mennesker kun gjort af uvidenhed, eller alene af denne magt, vanens magt, som han levede i. Hvis jeg sådan ville narre Dem enkeltvis, hvordan tror De så, De ville møde mig. Mennesker forlanger, at man lover dem noget, hvor han intet lover sig selv, hvor han ikke regner sig selv for noget, hvor han ikke tror på sig selv, hvor han ikke selv gør noget til det, intet gør mod det onde, men simpelthen overgiver sig og siger: Kom nu, rejs mig dog op igen! Han er ligesom et lille barn, som man må trække op af en mødding, idet man siger: Nu går du ikke så tæt hen til kanten igen, nu går du bort fra denne mødding, så du ikke falder ned i den igen, og gå uden om den! Og barnet siger: Hæhæ – derhen igen! Hvor ofte vil De trække barnet op? Hvad ville De gøre? De kender svaret: De ville gå over til handling. Og selv om De også ville sætte en grænse om denne mødding, sætte et hegn op for at trodse den, og fordi barnet bliver ført af det onde, vil det hele tiden gå derhen igen, til det engang er sket, at De ikke mere vil hjælpe, eller ikke mere kan hjælpe. Lad os holde os til det sidste, det vil sige, til mennesket ikke mere kan hjælpes. Men så vidt, kære venner, skal det jo slet ikke komme her. De skal ikke forlange det mindste, på dette skal De ikke være indstillet, De skal åbne Deres hjerte for at opnå alt det, som er bestemt for Dem, ikke andet.

Altså, gør det sådan i fremtiden! Tænk på: Hvis De ikke gør noget mod det onde, og De nu ikke holder Dem til den, som De tilhører – eller tilhører Gud os?

3

Hvad tror De? Tilhører Gud os?

Kvinde 3: (sagte) Vi tilhører Gud.

Bruno Gröning: Undskyld?

Kvinde 3: (sagte) Vi tilhører Gud.

Bruno Gröning: Tilhører Gud os?

Kvinde 4: Jeg har samme mening.

Bruno Gröning: Jeg har ingen mening, jeg har kun en overbevisning. Tilhører Gud os?

Kvinde 4: Vi tilhører Gud.

Bruno Gröning: Vi tilhører – ikke mening, kære frue – men efter min overbevisning tilhører vi jo Gud.

Hvor lille, hvor ophøjet mennesket dog er: Gud tilhører os. Nå, det er noget, passer det? Det er allerede noget, ikke? Gud fra sin ..., sidder ikke sådan på en trone, som De tror, åh nej, han er ikke uvirksom. Men: Gud tilhører os. Her har du at være, nu har du at give mig det, jeg har brug for. Hvis ikke, så tror jeg ikke mere, hvis ikke, så er jeg ikke trofast overfor dig mere. Sådanne mennesker findes også, men det er dog gement, det er dumhed. Nej, venner, begge dele er det ikke, det er ikke alt. Det er det onde, som gemmer sig i mennesker, han drister sig til det. Gud tilhører ikke os, men vi tilhører ham, venner. Og nu går vi vejen, der fører til ham. Går vi den, holder vi os til os selv, hver for sig til sandheden! Så er vi allerede trofaste mod Gud, og så bliver det et stort følge: alle, der er fast besluttede på at gå vejen. Også, når den ene i dag og i morgen bliver kaldt bort, som det er bestemt for ham, indtil den sidste time, og så går han videre, hvad mange endnu ikke kan tro på. Men det må jeg nu heller ikke sige som hovedsagen, det må ikke blive sagt. Vi kunne jo også sige: Ja, hvad vil mor så her? Hvor mange mennesker siger ikke så grimme ord, jeg tager dem aldrig i munden, nej, men grimt: Hvad mere vil denne kvinde så, hvad mere vil denne mand? Kan jo kun i evigheden [uforståeligt]. Hvis det er ens egen mor, ville man ikke sige det, men hvis det er en andens, sådan en fremmed, der ikke hører til familien, så siger menneskene endnu mere, og det er det onde, det mennesket igen giver fra sig. Jeg kunne ikke sige det. Når De er en mor, er De også straks ligesom min mor, det vil sige jordiske mor, sådan betragter jeg Dem. Jeg ville ikke behandle Dem anderledes. Men hvis De siger noget til mig, som er forkert, siger jeg: Næh, det gør jeg ikke. Nøjagtigt som til min egen mor, min kødelige mor. Ja, hende har jeg jo også haft, ellers havde jeg jo ingen krop. Kristus har også haft en, ellers havde han ingen krop.

Ja, og sådan alt i alt, kære venner, tror jeg nu virkelig, at det igen er blevet sent, og jeg vil tage afsked med Dem med hjertelige ønsker, idet jeg ønsker Dem alle alt, alt kærligt og godt, ønsker Dem det, De har brug for, behøver for Dem selv – har endnu ikke tænkt på Deres næste, det overlader De endnu til mig. Det er for lidt for mig, jeg går længere ud: at De først skal tænke på Dem selv, så også De kan blive en virkelig hjælper, så De virkelig kan tjene Gud. Ellers kan De ikke hjælpe dem. Så længe De endnu ikke har forstået renheden, guddommeligheden, så længe De end-nu ikke lever i den, kan De endnu ikke tjene Gud – læg mærke til det! Og dermed kan De heller ikke hjælpe Deres næste. Den virkelig sande gudstjeneste begynder først der, hvor mennesket har løst sig fra det onde. Han må være fri for alt ondt, også når – ja, nu forstår De det forkert – når det her og der også endnu kniber. Forstå det ret: Alle bliver underkastet prøvelser. Jeg tror, at jeg selv må gå gennem de fleste. De måske engang om året. Jeg ikke én gang hver time, kunne sige hvert minut, hvert sekund.

Jeg bilder mig det ikke ind, nej, jeg ved det. Jeg bliver hele tiden prøvet, om jeg også endnu er værdig, og jeg holder mig til mit ja, som jeg har givet, også her som jordisk borger, det vil sige hele mit jordiske liv. Jeg ville vogte mig for at bryde det. Også selv om jeg af mennesker bliver regnet for dum, det gør ikke ondt. Hvis dumhed gjorde ondt, venner, så ville de fleste mennesker ikke mere kunne udholde livet, tror De det?

Jeg betragter det nu engang som dumhed, det vil sige derfor, fordi mennesket er så uvidende. Men jeg ville ikke gerne, at det gør ondt, for så blev det uudholdeligt. Men det er det bedøvende, netop, at det også kommer fra den onde side, at det ikke gør ondt. Men lidt efter lidt mærker mennesket jo, at det er grebet af det onde, og så vil det være fri. Til dette rækker jeg Dem min hjælpende hånd, når De også rækker mig Deres, og så siger jeg: Så, bliv nu på denne vej, og følg mig! Jeg kender denne vej, I kan ikke tage fejl. Jeg går foran, I kommer efter. Og når I til venstre og højre endnu ser en, der hører jer til, der tæller med til de øvrige, så ræk også ham hånden, også i følget, hjælp ham, gør ham fri! Men vær først så vidt, vær først på denne vej, gå først denne vej, så også De har denne lykkefølelse, at det tunge er forsvundet fra Dem, og at De er fri for alt dette. Så hjælper De, så står De i Guds tjeneste. Er det ikke en opgave for Dem? Det er dog en stor opgave. Og denne har Gud stillet ethvert menneske. Men uordentlige mennesker, mennesker, som endnu i dag lever i uorden, der endnu føler sig tiltrukket af det, kan endnu ikke stå i Guds tjeneste, det går ikke. Nej, de må først være ordentlige.

Nå, og her har De fået en lille første belæring, og nu tager De denne ind i Dem, og gør virkelig det, som De først og fremmest skylder Dem selv! Men når den ene og den anden græmmer sig: For Guds skyld, det bliver jo værre i stedet for bedre, også hos mine næste. Det kan jo slet ikke være rigtigt. Jeg kan jo slet ikke tro mere. Det er jo anderledes, end jeg har forestillet mig, end jeg har troet. Ja, du har haft den forkerte tro, du har haft den forkerte forestilling. Jeg tror, kære venner, at jeg har givet Dem den rigtige fremstilling, hvis De tager det som en "fremstilling". Jeg tror, at jeg har fremstillet Gud sådan, som han i virkelighed, i sandhed er. Men gå venligst ud fra Dem selv, endnu ikke fra Deres næste.

4

Jeg ønsker for Dem alle, at ... og jeg hjælper noget med, jeg hjælper meget med, idet jeg også beder og bønfaller for Dem. Og Gud hører Dem. Tro, og fremfør Deres hjertens-ønske. Jeg vil ikke høre det, ikke disse ører, nej. De har forbindelsen til Gud. Tal De med et åbent hjerte, udøs Deres hjerte for ham! Han vil løse Dem fra det onde. For dette sendte han Kristus på denne vor jord – vores jord, ja, som vi også kan kalde "vores jord" – for at løse mennesket fra det onde. Altså, jeg beder, jeg beder for Dem, jeg tror for Dem. Vær De nu også med, gør det!

Jeg ønsker alle megen lykke og Guds rige velsignelse, og på et sundt gensyn.

Det er kun godt, at jeg i dag kan sige, at vi mødes den 6. december. Jeg har ikke glemte Deres næste, for de, de nærmeste, de hører alle os til. Men det skal De ikke bekymre Dem om i dag! Når De virkelig er kommet her for Deres næste, behøver De ikke at tale, men virkelig bære Deres næste i hjertet, og tro på, at Deres hjertensønne bliver opfyldt, ikke som De vil, men som Gud vil det. Men at han vil blive hjulpet, at han bliver løst fra det onde. Jeg tror – ikke fordi jeg har en mening, nej, kun en virkelig, rigtig overbevisning om Gud og om alt det, som Gud forventer af os. Og det er ikke det, som mennesker har sagt til mig, om hvad jeg har at gøre og ikke gøre her, men hvad jeg har fået sagt, og hvad der virkelig er min mission her, mit virkelige kald: at hjælpe mennesker, at føre ham tilbage på den rigtige vej, som han allerede er kommet bort fra, så han befandt sig på vildveje, igen at føre ham tilbage på vejen, der fører ham, mennesket, tilbage til Gud igen. Jeg går altid foran ham, De behøver kun at følge efter. Og nu, kære venner, følg dette ene, mit lille råd, overbevis Dem, om det er rigtigt eller ej! De behøver først og fremmest ikke at tro på Gröning, men på Dem selv, og på det, som De behøver for Dem selv, og for Deres krop. Tro på Gud! Jeg styrker Dem i Deres tro. Jeg er altid til stede. Altså endnu engang: På et sundt gensyn!

5

Fritz Kunze: Kære venner, jeg tror, at jeg handler i alles navn, når jeg nu retter endnu et par ord til min ven.

Du tager jo ikke imod tak fra os, du siger gang på gang: "Tak Gud!", og det er rigtigt. Men når jeg nu trykker min ven i hånden, også med jeres navne, kære venner, så tager han imod den.

Bruno Gröning: Ræk hånden, så ven Kunze, så De kan tage den anden hånd, kan tilslutter Dem, så har vi følget, rigtigt. Det kan jeg, hånden rækker jeg altid. Men takken tilhører ikke mig, da takker vi [uforståeligt]! Derfor, kære venner, tak ikke mig, men herliggør Gud, erkend Gud! De må lære det igen, og virkelig ikke efter min vilje, men lære at leve efter Guds vilje. Elsk livet – Gud! Gud er overalt. – Vil du opleve Gud, så må du stræbe efter det. – Penge er magt, sundhed er almagt!

Hermann Kastorf: Mine kære venner, når vi nu er kommet til afslutningen af sammenkomsten med vores store ven, så har jeg et inderligt behov, og dette behov siger mig, at jeg fortsat vil være formand for vores forening, det vil sige Deres forening, at jeg er rede til at give læren, som Bruno Gröning gang på gang giver med på vejen, at vi også siger den udenfor, og i åbenhed og sandhed. Og at vi gang på gang takker Vorherre for, at han har skænket os et menneske, der er den store vejviser for os: Bruno Gröning.

Mine kære venner, vi kan slet ikke være taknemmelige nok, for vi ved alle, at vi – ikke kun vi, mange mennesker – gennem ham har haft den store venden om i sig. Menneskene var på forkerte veje. Han har ingen ... - han anstrenger sig gang på gang – han lader ingen ligge på vejen. Mine kære venner, han er rede til at optage

enhver, så vidt han har den gode vilje. Mine kære venner, det har vi at være taknemmelige for, og jeg ved, at vi, når vi virkelig er Gud taknemmelig for det, at vi dermed har afsendt vores store ven Bruno en helt bestemt tak. Og ud fra denne overbevisning, mine kære venner, glæder jeg mig over, at vi nu igen har kunnet være sammen med ham i fire dage. Og jeg er overbevist om, at når han den 6. december igen kommer til os: Jeg glæder mig allerede sådan til, hvad han vil sige til os, om hvad Kristi fødsel betyder for os. Mine kære venner, det er så skønt, at vi slet ikke kan være taknemmelige nok, jeg siger det gang på gang: Og i denne anledning, mine kære venner, vil jeg nu gerne bede Dem: Når De er på hjemvejen i aften, tag så alt det skønne med! Sæt det ikke over styr, behold det sikkert i Deres hjerte! Tænk ofte på disse skønne dage, og, mine kære venner, når jeg ved, at vores store ven Bruno kommer til os igen, så har De også lejlighed til at se ham igen. I denne ånd ønsker jeg også at sige nogle ord som afslutning. Og, min kære ven Bruno, jeg takker også dig for, at du igen var sammen med os, og jeg glæder mig allerede igen over det, du har sagt til os. Og i denne ånd, mine kære venner, vil jeg afslutte denne aften.

6

Bruno Gröning: Uden Gud, kære venner, er der intet liv. Nu ved De, hvad De skal stræbe efter. Det er ikke tom snak, optag det ikke som snak, men tag det til Dem, som De i dag har fornemmet som godt, at De tager det gode til Dem, og også optager og fæstner det gode sådan i Dem, at De aldrig mere mister det, og så De altid kan tjene det gode, altid kan tjene Gud. Og der er meget mere at sige, men det, som endnu skal siges, venner: De har endnu meget at sige til Dem selv, og det kommer også! Kald Dem selv til orden! Indrøm dog, vær åben, vær ærlig, vær ingen kujon, at De tjente svinehunden, at denne var i Dem, og at denne virkelig førte Dem til det onde. Ikke, at De er en svinehund, ikke at De er en ond, nej, De er og bliver guddommelig, men at De, at Deres krop blev grebet af det onde og ført af det onde, forlokket og forledt, at De var blevet svag, at De ingen god kraft havde mere, og dermed måtte tjene det onde. Det er ikke kun min fjende, det er vores fjende, og denne må jeg trænge bort fra mennesket. Jeg må bringe ham fri af det onde. Vi kan ikke ødelægge det onde, det kommer altid igen, og mennesket er omgivet af det onde. Han må selv kæmpe for sin tilværelse. Han må kæmpe, han må have kraft, for ikke at lade det onde komme så vidt, at det griber ham, eller at det onde trænger ind i ham, så han herefter er for svag, og ikke mere kan smide det ud

Jeg tror, at De har forstået mig, Men jeg vil ikke undlade, og heller ikke glemme, at takke vores ven og vært, Hermann Kastorf, og hans kone og børn for, at De også i dag har givet os lejlighed til, at vi kunne være sammen. Hjertelig tak for indbydelsen! Jeg takker også for Dem, det behøver de ikke alle at gøre, må jeg?

Flere tilstedeværende: Ja.

Bruno Gröning: Ligesom jeg beder og bønfalder for Dem, må jeg også takke for Dem. Jeg takker også i alles navn, også for hvad der har været i disse dage, uden at sige et ord. Vore venner og værter regner det for selvfølgeligt. Men nu må vi, kære

venner, ikke glemme, hvem vores store vært er: Det er Gud, at vi også viser os taknemmelige mod ham. Jeg tror heller ikke, at vi har gjort nogen skandale for vores ven Hermann, jeg tror, vi har opført os godt og rigtigt her, og at han ikke vil bebrejde os noget. Hvis, så havde han allerede sagt det. Og sådan vil vi også opføre os godt i livet, i dette jordiske liv, så Gud virkelig ikke har noget at bebrejde os. Vi er nu engang også her hans gæster, Gud er vores gæstgiver. Han har også tænkt på alt, alt er for hånden. Blot må mennesket blive ført derhen, så han igen er styrket. Mennesket lever ikke kun af mad og drikke, nej, venner, han har også brug for kraften. Men mere vil jeg ikke sige Dem i dag. Jeg tror, jeg har givet Dem meget, har gjort meget. Jeg ved også, at De har optaget meget. Det De har optaget i Dem, det lader De gå ind i Dem. Men befat Dem venligst ikke mere med det onde, for så bliver det vanskeligt igen. Så må De hele tiden begynde forfra igen, og hele tiden have ny tilslutning, for det gode går så tabt. Mist det ikke, De må fæstne det i Dem! Nok engang alt kærligt og godt, hjertelig tak!

Hermann Kastorf: Dejligt.

Bruno Gröning: De har også fået en invitation? Jeg har den i lommen.

Kvinde 5: Jeg har.

Bruno Gröning: Har De også fået en virkelig invitation?

Kvinde 6: (sagte) Jeg er ikke helt sikker?

Bruno Gröning: En rigtig invitation! Ja, jeg har en i lommen, og en har jeg i hjertet. Det er den rigtige, men jeg behøver jo også en jordisk ...

Kvinde 6: Ja.

Bruno Gröning: ... det er den på papir. Ja, det er menneskeligt, det er jordisk her. Det guddommelige er, [her banker han hørligt på sin krop] at have invitationen i hjertet. Men jeg har ikke fået den for mig selv, jeg har den også for Dem. De har jo også en god invitation, på papir eller fra mund til mund, hvad ved jeg, men også i hjertet. Og nu, kære venner, vil De virkeligt bedre, nu vil De virkelig forstå det godt. Altså endnu engang alt kærligt, alt godt! Og sandheden må altid blive sagt! Jeg er ikke fej, nu antager De også denne lære, og vær heller ikke De fej! Kun den kan sige sandheden, som selv har erfaret den og lever i den, han kan tale om den, han kan sige alt det, der er sandhed. Den, som ikke er overbevist, han kan intet sige, han kan kun tage ordet "sandhed" i munden, eller stille det dumme spørgsmål: Hvad er sandhed? Jeg ved, hvad det for os, hvad ordet "sandhed" overhovedet betyder. Jeg ved, hvad ordet "tro" betyder. Jeg ved det, men har jo sagt Dem alt i dag.

Altså endnu engang alt kærligt, alt godt!

Kvinde 7: I lige måde!

Bruno Gröning: Et sundt gensyn, venner. På gensyn!

Foredrag af Bruno Gröning, Springe, 6. oktober 1958

"Nu et spørgsmål, mine kære venner: Er De også med?"

7

Sang: "Ave verum corpus" (W.A. Mozart)